

## ພາກທີ 2

---

ບັນດາແມ່ຍິງບໍລິຫານຈັດການເພື່ອສຸຂະພາບທີ່ດີ .....	18
ບໍ່ມີຈັກເທື່ອ ທີ່ມີການເສຍຊີວິດ ສ້າງໃຫ້ເກີດກະແສຮຽກຮ້ອງ ເພື່ອການປ່ຽນແປງ.....	18
ການຮຽນຮູ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ.....	20
ການສົນທະນາສ້າງໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.....	23
ສ້າງແຜນການປະຕິບັດງານ.....	26
ການປະຕິບັດງານຂັ້ນຕົ້ນ: ເຂົ້າພົບພະນັກງານສູນຮັກສາສຸຂະພາບ.....	28
ການປະເມີນຜົນການປະຕິບັດງານ.....	29
ບັບປຸງແຜນປະຕິບັດງານ:.....	29
ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພັນທະມິດເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ກັບຊຸມຊົນ.....	30
ບໍລິຫານຈັດການເພື່ອການປ່ຽນແປງຍາວນານ.....	32
ການບໍລິຫານຈັດການເປັນແນວທາງ.....	34
ກິດຈະກຳເພື່ອຍົກລະດັບການບໍລິການ.....	36
ລົງມືປະຕິບັດເພື່ອສຸຂະພາບບັນດາແມ່ຍິງຊ່ວຍບັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງທຸກຄົນ.....	38
ແນວຄິດນ້ອຍໆ ອາດສາມາດນຳໄປສູ່ການປ່ຽນແປງ (ປະຕິຮູບ).....	39

## ຊຸມຊົນຈັດຕັ້ງເຮັດວຽກເພື່ອ ສຸຂະພາບເພດຍິງ



ເມື່ອເວລາທີ່ຊຸມຊົນຄິດເຖິງການປັບປຸງສຸຂະພາບຂອງແມ່ຍິງ, ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເບິ່ງບັນຫາແຕ່ລະກໍລະນີ ທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບສຸຂະພາບແມ່ຍິງ ແຕ່ລະຄົນຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະວຽກງານນີ້ ຕ້ອງຖືເປັນສໍາຄັນ ເພື່ອປັບປຸງການປ້ອງກັນ ແລະການປິ່ນປົວສຸຂະພາບຂອງແມ່ຍິງ, ທັງເປັນການຮ່ວມມືກັນ, ເພື່ອປ່ຽນແປງບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບສຸຂະພາບຂອງເດັກຍິງ ແລະແມ່ຍິງທີ່ຢູ່ໃນຊຸມຊົນໃດໜຶ່ງ. ວິທີການເຮັດວຽກຂອງການຈັດຕັ້ງຂອງຊຸມຊົນ ຕ້ອງຮ່ວມກັນເຮັດວຽກແບບມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະມີຫຼາຍຂັ້ນຕອນ, ໂດຍອາດຈະມີຈຳນວນຄົນເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມຂອງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນນັ້ນເພີ່ມຂຶ້ນ. ກຸ່ມປະຕິບັດງານໜຶ່ງດຽວ ແມ່ນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດການປັບປຸງສຸຂະພາບຂອງແມ່ຍິງ, ມັນຍັງຕ້ອງການສ້າງຕັ້ງພັນທະມິດ ແລະຮ່ວມມືປະຕິບັດງານຮ່ວມກັບບຸກຄົນທີ່ມີຖານະແຕກຕ່າງກັນ, ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ເກີດມີການປ່ຽນແປງຂຶ້ນ. ເມື່ອເວລາຊຸມຊົນຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້ສະເໜີສະຖານະພາບ ແລະວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາ ທີ່ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສຸຂະພາບແມ່ຍິງ, ຈິ່ງຈະຕີລາຄາໄດ້ວ່າແຕ່ລະຄົນໃນຊຸມຊົນສາມາດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ.

### ບັນດາແມ່ຍິງບໍລິຫານຈັດການເພື່ອສຸຂະພາບທີ່ດີ

ຢູ່ໃນບົດຮຽນພາກນີ້, ພວກເຮົາກ່າວເຖິງເລື່ອງລາວຂອງກຸ່ມແມ່ຍິງຢູ່ປະເທດເປຣູ ທີ່ຊຸມຊົນໄດ້ຈັດຕັ້ງໜ່ວຍງານບໍລິຫານປົນປົວສຸຂະພາບຢູ່ໃນຊຸມຊົນເຂົາເຈົ້າເອງ. ເມື່ອພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ, ມີຫຼາຍຄອບຄົວຢູ່ໃນໂຕເມືອງ ວິນກາດຮູມານ ແລະວິນກາດ, ຊຶ່ງເປັນຊຸມຊົນທີ່ໄດ້ຍົກຍ້າຍຈາກຊົນນະບົດຢູ່ເຂດພູສູງ ອົງເດດ ໃນເມື່ອບໍ່ນານມານີ້ ເປັນເຂດທີ່ມີຄວາມປະທະກັນດ້ວຍອາວຸດ ຊຶ່ງໄດ້ທຳລາຍເຜົາຜານເຮືອນຊານບ້ານຊ່ອງ ແລະ ຜົນລະປູກຂອງປະຊາຊົນ, ແລະ ມີການບັງຄັບໃຫ້ປະຊາຊົນອົບພະຍົບອອກໄປຈາກບ້ານເຮືອນຂອງພວກເຂົາ. ຜູ້ອົບພະຍົບສ່ວນຫຼວງຫຼາຍແມ່ນຊົນເຜົ່າກິຊົວ ແລະ ເປັນຊຸມຊົນທີ່ທຸກຍາກອັບຈົນທີ່ສຸດ. ໂຮງໝໍຂອງຊຸມຊົນທີ່ເມືອງວິນກາດ, ກໍເປັນໂຮງໝໍທີ່ທຸກຍາກຄືກັນ, ແຕ່ວ່າພວກນາງພະຍາບານ ແລະທ່ານໝໍ ໄດ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ສຸດຄວາມສາມາດເທົ່າທີ່ພວກເຂົາເຮັດໄດ້. ເລື່ອງນີ້ຢູ່ວ່າ ຄັ້ງໜຶ່ງມີຍິງໜຸ່ມຜູ້ໜຶ່ງເສຍຊີວິດພາຍຫຼັງທີ່ນາງຄອດລູກອອກຍາກ, ນາງພະດຸງຄັນ ແລະເພື່ອນຂອງລາວ ລົງມືຊອກຫາວິທີແກ້ໄຂບັນຫານີ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ແມ່ຍິງຄົນໃດໜຶ່ງໃນຊຸມຊົນຈະເສຍຊີວິດໂດຍທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ ຫຼື ຂາດການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສຸຂະພາບຕື່ມອີກ.

#### ບໍ່ມີຈັກເທື່ອ ທີ່ມີການເສຍຊີວິດ ສ້າງໃຫ້ເກີດກະແສຮຽກຮ້ອງ ເພື່ອການປ່ຽນແປງ.

ຍັງມີເລື່ອງທີ່ຄ້າຍຄືກັນ, ຍັງມີເດັກຍິງຢູ່ໃນຊຸມຊົນທີ່ບໍ່ຮູ້ດຽວສາ ເປັນເຂດທີ່ນາງໂຊເນຍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນມາ, ແລະນາງໂຊເນຍຄົນນີ້ ເປັນເດັກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ. ແຕ່ສຳລັບພວກອ້າຍຂອງນາງໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະບໍ່ພໍເທົ່າໃດປີ, ພວກອ້າຍຂອງນາງກໍສາມາດຮຽນເວົ້າ, ອ່ານ ແລະຂຽນພາສາສະເປນ. ຢູ່ທີ່ເຮືອນຂອງນາງທຸກຄົນເວົ້າພາສາກິຊົວ ຊຶ່ງເປັນພາສາຂອງບັນພະບູຣຸດຂອງພວກເຂົາ.

ເມື່ອເວລານາງ ໂຊເນຍ ໃຫຍ່ຂຶ້ນມາກໍຮຸ້ນພຽງແຕ່ຕຳຜ້າ ແລະແຕ່ງກິນ. ນາງຍັງເປັນ ຄົນປູກແລະ ເກັບກູ້ມັນຝຣັ່ງ, ເບິ່ງແຍງບັນດາສັດລ້ຽງ ແລະ ຮ້ອງເພງພາສາເຜົ່າກິຊົວ.



ເມື່ອໂຊເນຍອາຍຸໄດ້ 16 ປີ, ນາງໄດ້ແຕ່ງງານກັບ ໂຮເຊ ແລະກໍໄດ້ ລູກສາວ 2 ຄົນທຳພິທີການເກີດຢູ່ກັບເຮືອນ ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງນາງພະດຸງຄັນ. ເມື່ອໂຊເນຍ ອາຍຸ 19 ປີ ກໍຕັ້ງໜ້ອງ ລູກຜູ້ທີສາມໄດ້ 7 ເດືອນ. ໃນເວລານັ້ນພວກທະຫານໄດ້ບັງຄັບຄອບຄົວຂອງນາງໃຫ້ຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ເຂດນອກໂຕເມືອງ ວິນກາດ ຮູມານຂອງປະເທດເປຣູ. ພວກທະຫານໄດ້ທຳລາຍໄຮ່ສວນຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຍັງໄດ້ຂ້າອ້າຍຜູ້ໜຶ່ງຂອງນາງອີກດ້ວຍ.

ທີ່ເມືອງ ວິນກາດ, ໃນເວລາຕໍ່ມາບໍ່ດົນ, ນາງໂຊເນຍ ໄດ້ໄປຫານາງ ລຸກ, ນາງພະດຸງຄັນຜູ້ໜຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຫວັງຊ່ວຍນາງໃນການໃຫ້ກຳເນີດເດັກທີ່ຈະເກີດໃໝ່. ສຳລັບໂຮເຊ ຜູ້ເປັນຜົວຂອງນາງ, ໄດ້ໄປເຮັດວຽກຢູ່ບ່ອນຫ່າງໄກ ເມື່ອເວລານາງໂຊເນຍ ຈະຄອດບຸດ. ມີພຽງເອື້ອຍຜົວຂອງນາງຊື່ ໂຕສາມາ ໄດ້ມາຊ່ວຍເບິ່ງແຍງເດັກນ້ອຍ. ນາງພະດຸງຄັນລູກສ, ໄດ້ຊ່ວຍນວດຄົງໃຫ້ນາງ ໂຊເນຍ ແລະ ໄດ້ເຮັດນ້ຳຊາດື່ມ ເພື່ອຫວັງເຮັດໃຫ້ມີການຄອດລູກງ່າຍ. ແຕ່ວ່າຫຼາຍຊົ່ວໂມງຜ່ານໄປ, ນາງພະດຸງຄັນ ລຸກ ຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງຜິດປົກກະຕິ. ນາງ ໂຊເນຍ ອິດເມື່ອຍຫຼາຍ ແລະເດັກໃນທ້ອງບໍ່ເໝັ່ງ. ນາງປະດຸງຄັນ ລຸກສ ຮູ້ໄດ້ວ່າຕ້ອງພາກັນໄປໂຮງໝໍເພື່ອກອບກູ້ເອົາຊີວິດຂອງ ນາງ ໂຊເນຍ ໄວ້.

ນາງໂຊເນຍບໍ່ເຄີຍໄດ້ໄປອອກລູກທີ່ໂຮງໝໍຈັກເທື່ອ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນບໍ່ມີໃຜເວົ້າພາສາ ເຜົ່າກິຊົວຈັກຄົນ ແລະນາງກໍເວົ້າພາສາສະເປນບໍ່ໄດ້. ແຕ່ໃນໃຈຂອງນາງ ລຸກ, ນາງບໍ່ຕ້ອງການຢາກໄປສະຖານທີ່ນັ້ນ, ຍ້ອນວ່າທ່ານໝໍ ແລະນາງພະຍາບານປະຈຳທີ່ນັ້ນ ບໍ່ຄ່ອຍສົນໃຈ ຫຼື ຕຳນິນາງເລື້ອຍໆ ເມື່ອເວລານາງນຳເອົາຄົນເຈັບໄປຫາພວກເຂົາເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ.

ເມື່ອເວລານາງ ລຸກ ແລະ ນາງໂຊເນຍ ໄດ້ມາຮອດໂຮງໝໍ, ໂຮງໝໍກໍໄດ້ອັດແລ້ວ ແລະເມື່ອເວລາໂຮງໝໍເປີດບໍລິການ, ພວກເຂົາກໍຕ້ອງໄດ້ລໍຖ້ານາງພະຍາບານດົນສົມຄວນ ກ່ອນທີ່ຈະໄດ້ກວດທ້ອງຂອງນາງໂຊເນຍ. ໃນທັນທີທີ່ກວດທ້ອງ, ນາງພະຍາບານກໍເວົ້າໂດຍວາຍຂຶ້ນໃສ່ນາງລຸກວ່າ ເປັນຫຍັງ ຈຶ່ງປະປ່ອຍໃຫ້ ນາງ ໂຊເນຍ ເຂົ້າມາໂຮງໝໍຊັກຊ້າແທ້, ກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າມາຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ. ນາງລຸກ ຈຶ່ງບໍ່ປາກົວ ເພາະວ່ານາງບໍ່ຢາກເຮັດໃຫ້ນາງພະຍາບານໂດຍວາຍຂຶ້ນຕື່ມ. ນາງໄດ້ຂໍຮ້ອງໂດຍຄວາມອ່ອນນ້ອມ ເພື່ອຂໍຢູ່ໃກ້ກັບນາງ ໂຊເນຍ ເພື່ອຈະໄດ້ອະທິບາຍວ່າມັນມີຫຍັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບນາງ ແລະ ຊ່ວຍນາງໃຫ້ຢູ່ບໍ່ປ່ຽວພອຍ. ແຕ່ວ່ານາງພະຍາບານໄດ້ຕອບວ່າບໍ່ຈຳເປັນ ແລະ ຍັງກ່າວເຕືອນນາງອີກ, ນີ້ແມ່ນກົດລະບຽບຂອງໂຮງໝໍ ຖ້າຄົນເຈັບຫາກເປັນຜູ້ຍິງ ຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ໃຜຜູ້ໃດມາເປັນເພື່ອນ.



ນາງໂຊເນຍ ຮູ້ສຶກຢ້ານກົວ ແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ. ຢູ່ພາຍໃນຫ້ອງທີ່ຫາວເຢັນ ແລະ ແສງໄຟສະຫວ່າງສະໄຫວ, ຜູ້ຊາຍຄົນແປກໜ້າທີ່ເວົ້າພາສາສະເປນໄດ້ຊ່ວຍນາງຄອດລູກ. ນາງໂຊເນຍບໍ່ໄດ້ເຫັນໜ້າເດັກເກີດໃໝ່ເລີຍ ແລະກໍບໍ່ມີໃຜບອກນາງຈັກຄົນ ວ່າເດັກນັ້ນເປັນເພດຊາຍ ແລະໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ທ່ານໝໍໄດ້ອອກມາທີ່ຫ້ອງລໍຖ້າ ແລະຖາມຫາຜົວຂອງນາງໂຊເນຍ ຢູ່ໃສ. ນາງ ລຸກ ໄດ້ລາຍງານວ່າຜົວຂອງນາງຢູ່ຫ່າງໄກ ແລະນາງກໍແນະນຳ ວ່ານາງເປັນນາງພະດຸງຄົນຂອງນາງໂຊເນຍເອງ, ແຕ່ວ່າທ່ານໝໍກໍບໍ່ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈກັບຄຳເວົ້າຂອງນາງ ຈົນກະທັ້ງ ມີນາງພະຍາບານຄົນໜຶ່ງມາແນະນຳຕົວວ່ານາງເປັນໃຜ. ຈາກນັ້ນ, ນາງພະຍາບານຄົນນັ້ນ ກໍໄດ້ບອກນາງ ລຸກ ວ່າເດັກເກີດໃໝ່ໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ ແລະນາງ ໂຊເນຍ ກໍເສຍເລືອດຫຼາຍ. ເຂົາໄດ້ລາຍງານວ່າ ໂຮງໝໍແຫ່ງນີ້ ບໍ່ມີເລືອດເພື່ອໃສ່ໃຫ້ນາງ ຫຼື ສົ່ງນາງໄປປົນປົງຕໍ່ ທີ່ໂຮງໝໍຂອງເຂດຊຶ່ງຢູ່ຫ່າງໄກແລະໃຊ້ເວລາ 4 ຊົ່ວໂມງກວ່າຈະໄປຮອດ. ນາງ ລຸກ ໄດ້ບອກທ່ານໝໍວ່າ ນາງຈະຊອກຫາຊ່ອງທາງເພື່ອສົ່ງນາງ ໂຊເນຍ ໄປຍັງໂຮງໝໍໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ມີນາງພະຍາບານຜູ້ໜຶ່ງຢ່າງມາຫາ ແລະລາຍງານທ່ານໝໍວ່າ ນາງໂຊເນຍ ໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ.



ນາງ ລຸກ ໂສກເສົ້າເສຍໃຈຫຼາຍ ແຕ່ກໍຄິດຢາກຮ້າຍທີ່ສຸດ. ນາງຮູ້ດີວ່າ ປະເທດເປຣູ ບໍ່ແມ່ນປະເທດທີ່ຍາກຈົນເກີນໄປ ແຕ່ວ່າກໍຍັງມີຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກຈຳນວນໜຶ່ງຍັງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກໂຮງໝໍ ຫຼື ເຂົ້າເຖິງການບໍລິການຢູ່ທີ່ອື່ນ. ນາງຮູ້ດີວ່າ ການຕາຍຂອງນາງ ໂຊເນຍ ແລະເດັກເກີດໃໝ່ນັ້ນ ຄວນທີ່ປ້ອງກັນໄດ້ ແລະການຕາຍຂອງເດັກເກີດໃໝ່ຍິ່ງບໍ່ຄວນເປັນເລີຍ. ນາງ ລຸກ ໜີຈາກໂຮງໝໍໄປ ພາກຄິດໄປກ່ຽວກັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ມີໃນຄວາມຫວັງຂອງນາງ. ນາງຄິດສະເໝີວ່ານາງຈະປັບປຸງປ່ຽນແປງໃຫ້ໄດ້ ກັບເລື່ອງທີ່ມັນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບນາງ ໂຊເນຍ ຈະບໍ່ໃຫ້ມັນເກີດຂຶ້ນອີກ.

### ການຮຽນຮູ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ

ເມື່ອເວລາ ນາງ ລຸກ ໄດ້ກັບມາຈາກໂຮງໝໍພ້ອມກັບຂ່າວເສົ້າສະຫຼົດໃຈ, ນາງ ໂຕມາຊາ ພ້ອມດ້ວຍເພື່ອນຂອງນາງ ຊື່ນາງໂປລາ. ນາງໂປລາ ພຽງແຕ່ໄດ້ຮຽນຈົບຊັ້ນອຸດົມສຶກສາ ຢູ່ ເມືອງວິນກາດ ແລະຍັງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບໂຄງການຂອງຜູ້ນຳຍິງໝູ່. ປະຈຸບັນນີ້ ນາງ ແລະ ໂຕມາຊາ ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ເພື່ອເປັນຜູ້ສົ່ງເສີມດ້ານສຸຂະພາບຢູ່ໃນໂຄງການ ຊຶ່ງບໍລິຫານໂດຍອົງການທີ່ບໍ່ຫວັງຜົນກຳໄລ. ພາຍຫຼັງໄດ້ຮັບຟັງເລື່ອງຈາກນາງ ລຸກ, ນາງ ໂປລາ ຄິດວ່າການຕາຍຂອງນາງ ໂຊເນຍ ແມ່ນບົດສະຫຼຸບບັນຫາອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ນາງ ໂຕມາຕາ ໄດ້ແນະນຳໃຫ້ພວກເຂົາເວົ້າອີກຕື່ມກ່ຽວກັບບັນຫານີ້ໃນສອງສາມວັນຂ້າງໜ້າ, ພາຍຫຼັງການສົ່ງສະການນາງ ໂຊເນຍ ແລະລູກຂອງນາງແລ້ວ.

ຂ້ອຍຄວນພາ ນາງ ໂຊເນຍ ໄປໂຮງໝໍໂດຍດ່ວນ, ແຕ່ວ່າ ຂ້ອຍຄິດວ່າມັນຍິ່ງຈະຮ້າຍແຮງກວ່າເກົ່າ, ເພາະວ່ານາງຈະຕ້ອງຢູ່ຄົນດຽວ. ຂ້ອຍມີຄວາມຢ້ານກົວທີ່ຈະໄປທີ່ນັ້ນ. ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜງ່ຽງຫູຟັງຂ້ອຍຈັກຄົນຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງເຈົ້າດອກ ນາງ ລຸກ ເອີຍ!

ບໍ່ດອກ, ມັນແມ່ນຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາ ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເບິ່ງແຍງໝົດທຸກຄົນຢ່າງສະເໝີພາບກັນ. ໝົດທຸກຄົນມີສິດເທົ່າທຽມກັນໃນການປິ່ນປົວສຸຂະພາບ.



ນາງ ລຸກ, ນາງ ໂຕມາຊາ ແລະນາງ ໂປລາ ຮັບຮູ້ດີວ່າ ລັດຖະບານ ຕ້ອງການໃຫ້ພວກຜູ້ຍິງຄອດບູດຢູ່ໃນໂຮງໝໍ. ພວກນາງຍັງເຊື່ອວ່າ ພວກນາງພະຍາບານ ແລະທ່ານໝູ່ຢູ່ໂຮງໝໍ ແມ່ນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການປິ່ນປົວຜູ້ຍິງໝົດທຸກຄົນຢ່າງສະເໝີພາບກັນ ແລະປ່ຽນລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມໜ້ານັບຖື, ເຖິງແມ່ນວ່າແມ່ຍິງເຫຼົ່ານັ້ນ ຈະເປັນຄົນທຸກຍາກ ແລະຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງກໍຕາມ. ພວກເຂົາຮູ້ດີວ່າ ຜູ້ຍິງຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງດຳລົງຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ. ແລະ ມີຫຼາຍຄັ້ງທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າເຖິງແຫຼ່ງພື້ນຖານສິດທິມະນຸດໄດ້. ພວກນາງສ່ວນຫຼວງຫຼາຍເບື້ອງໜ້າຍຕໍ່ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ແລະ ກຽມພ້ອມທີ່ຈະສະແດງພາລະບົດບາດ. ນາງ ໂປລາ ເຂົ້າໃຈດີ ວິທີການເຮັດວຽກຕ້ອງມີຂັ້ນຕອນຕົ້ນຕໍ ທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດ ນັ້ນແມ່ນ ເກັບກຳ ແລະການເຂົ້າໃຈບັນຫາຢ່າງຄົບຖ້ວນຕື່ມ.

ເພື່ອຮຽນຮູ້ຕື່ມກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງພວກຜູ້ຍິງຢູ່ທີ່ໂຮງໝໍ, ພວກນາງໄດ້ຕັດສິນໃຈເຮັດການປົກສາສົນທະນາກັບພວກຜູ້ຍິງທີ່ຢູ່ໃນຊຸມຊົນ. ໃນອີກສອງສາມອາທິດຜ່ານມາ ພວກນາງໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມໝູ່ເພື່ອນ ແລະເພື່ອນບ້ານໃກ້ຄຽງຢູ່ທີ່ເຮືອນຂອງພວກເຂົາ ແລະໄດ້ຮັບຟັງເລື່ອງລາວຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ.



ພວກທ່ານໝໍແມ່ນຄົນມາຈາກໃນເມືອງທັງໝົດ. ພວກເພິ່ນເວົ້າແຕ່ພາສາສະເປນເທົ່ານັ້ນ ແລະພວກເພິ່ນເອີ້ນພວກເຮົາວ່າພວກໂງ່ຈ້າຫຼ້າຫຼັງ ແລະຄຳເວົ້າຕ່າງໆ ຊຶ່ງເປັນຄຳເວົ້າທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ສຶກວ່າພວກເຮົາເປັນຄົນຕຳຕ້ອຍ ແລະໂງ່ງາວ.



ພວກເພິ່ນມັກປະປອຍໃຫ້ພວກເຮົາລໍຖ້າດົນນານສະເໝີ ແລະ ພວກເພິ່ນກໍ່ໃຈຮ້າຍເມື່ອພວກເຮົາຖາມພວກເພິ່ນວ່າຍັງອີກດົນປານໃດທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຂົ້າພົບທ່ານໝໍ.



ຂ້ອຍຕັ້ງທ້ອງເມື່ອອາຍຸ 13 ປີ ທ່ານໝໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກອັບອາຍ ແລະ ບໍ່ຕ້ອນຮັບຂ້ອຍເທົ່າທີ່ຄວນ.

ພວກເພິ່ນບໍ່ເຄີຍທີ່ຈະນັບຖືປະເພນີຂອງພວກເຮົາ. ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າມີຜູ້ຍິງຈະຄອດລູກໂດຍທາງນອນກັບພື້ນ.



ການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອໂດຍພື້ນຖານຜ່ານມາເຄີຍໃຫ້ບໍລິການລ້າໆ. ປະຈຸບັນນີ້, ເມື່ອເຈົ້າຢາກສັກຢາໜຶ່ງເຂັ້ມ, ກ່ອນອື່ນໝົດເຈົ້າຕ້ອງຊື້ເຂັ້ມສັກຢາ ຢູ່ຮ້ານຂາຍຢາ.

ພວກນາງພະຍາບານບອກພວກຍິງໝູ່ມຄືຂ້ອຍວ່າ ຂ້ອຍແມ່ນຍັງນ້ອຍໂພດທີ່ຈະຖາມເຖິງເລື່ອງການຄຸມກຳເນີດ.



ພວກຜູ້ຍິງທັງຫຼາຍລະບຸລາຍການບັນຫາທັງຫຼາຍ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ແກ່ພວກນາງທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງຢູ່ໂຮງໝໍ. ນາງ ໂຊເນຍ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ຍິງຄົນທຳອິດທີ່ເສຍຊີວິດ ຍ້ອນການຂາດເລືອດ ຫຼືການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຕ່າງໆ ແລະນາງ ລຸກ ກໍ່ບໍ່ແມ່ນຜູ້ຍິງຜູ້ດຽວທີ່ຫຼີກລ່ຽງບໍ່ຢາກໄປ ໂຮງໝໍ ເພາະວ່ານາງໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າ ພວກນາງພະຍາບານ ແລະທ່ານໝໍບໍ່ເປັນຄົນທີ່ຄວນນັບຖື.

ນາງ ໂຕມາຊາ ແລະນາງ ໂປລາ ໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບການເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງ, ພວກນາງຕ້ອງການນຳເອົາປະຊາຊົນ ຜູ້ທີ່ມີບັນຫາຄ້າຍຄືກັນ ແລະຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ຫຼັງຈາກໄດ້ແກ້ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້. ພວກຜູ້ຍິງທີ່ມີເງິນບໍ່ໄດ້ເພິ່ງການບໍລິການດ້ານສຸຂະພາບຈາກອົງການລັດຖະບານ. ພວກນາງໄດ້ໄປຫາໂຮງໝໍເອກະຊົນ. ດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ຍິງທີ່ຫວັງເພິ່ງພາຈາກການປັບປຸງການຮັກສາສຸຂະພາບ ແມ່ນມີຈຳນວນໜ້ອຍ ແລະແມ່ຍິງຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງໃນທຸກໄວອາຍຸທັງຫຼາຍ. ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈ ເພື່ອຈັດກອງປະຊຸມ ແລະ ຊວນເຊີນເອົາຊາວໜຸ່ມ ແລະພວກຜູ້ຍິງມາແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນ ແລະປົກສາສົນທະນາເລື່ອງການປ່ຽນແປງຕ່າງໆ ທີ່ຈະເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ພວກພວກເຂົາໃຫ້ໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງສຸຂະພາບໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

### ປະກອບກຸ່ມປະຕິບັດງານຮ່ວມກັນ.

ນາງ ໂປລາ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນນຳພາກອງປະຊຸມ ໂດຍການແນະນຳຕົວນາງເອງ ແລະຈາກນັ້ນ ກໍໄດ້ສະເໜີໃຫ້ແມ່ຍິງແຕ່ລະຄົນແນະນຳຕົວດັ່ງດຽວກັນ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ແມ່ຍິງທີ່ເຂົ້າປະຊຸມສວນຫຼາຍແມ່ນຍັງມີຄວາມຂັອາຍ ແລະເວົ້າຈາໃນກອງປະຊຸມແບບກະຕຸກກະຕັກ, ຈາກນັ້ນ ນາງໂປລາ ຈຶ່ງບອກໃຫ້ຜູ້ຍິງແຕ່ລະຄົນປິ່ນໜ້າໄປເບິ່ງຄົນທີ່ຢູ່ຂ້າງນາງ, ເພື່ອໃຫ້ນາງຄົນນັ້ນເລົ່າເລື່ອງກ່ຽວກັບບັນຫາການຄອດບຸດ, ຈະເປັນປະສົບການຂອງນາງເອງ ຫຼືເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເພື່ອນຂອງນາງ ຫຼືວ່າເລື່ອງຂອງໃຜກໍໄດ້ທີ່ຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງນາງ. ຈາກນັ້ນ ນາງ ລຸກ ໄດ້ເລົ່າເລື່ອງທັງໝົດທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບ ນາງ ໂຊເນຍ.

ນາງ ໂຕມາຊາ ໄດ້ແນະນຳໃຫ້ພວກແມ່ຍິງຈຳນວນໜຶ່ງສົນທະນາຕື່ມກ່ຽວກັບເລື່ອງທີ່ນາງ ແລະນາງ ໂປລາ ໄດ້ແລກປ່ຽນ ຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ໂຮງໝໍ ເມື່ອເວລານາງເຂົ້າໄປຂໍຄວາມເບິ່ງແຍງ ແລະພວກແມ່ຍິງເຫຼົ່ານັ້ນ ກໍເລົ່າເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບຕົນເອງ ແລະຄວາມຄິດເຫັນຕ່າງໆ.



ພວກແມ່ຍິງຕົກລົງເຫັນດີຈັດຕັ້ງກຸ່ມເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ເພື່ອຍົກລະດັບການເບິ່ງແຍງຜູ້ຍິງ ທີ່ໂຮງໝໍ. ພວກນາງໄດ້ກ່າວເຖິງເວລາທີ່ຈະເຮັດວຽກໃຫ້ແກ່ກຸ່ມ ແລະພວກນາງໄດ້ເຫັນດີ ໃນການແບ່ງເວລາເບິ່ງແຍງເດັກ ແລະແຕ່ງກິນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ວຽກມັນງ່າຍຂຶ້ນສຳລັບຜູ້ຍິງທັງໝົດທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ. ນາງ ໂປລາ ໄດ້ສະເໜີສືບຕໍ່ວຽກອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ເພື່ອສືບຕໍ່ການປະຊຸມຂອງພວກນາງ ຊຶ່ງຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ແຕ່ລະຄົນແນ່ໃຈທີ່ມີສິດສຽງ ແລະພາລະໜ້າທີ່ເທົ່າທຽມກັນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ພວກນາງໄດ້ຕົກລົງກັນທີ່ຈະເປັນຜູ້ນຳພາໃນການປົກສາຫາລືກັນ. ພວກນາງໄດ້ຕົກລົງເອີ້ນຊື່ກຸ່ມປະຕິບັດງານຮ່ວມກັນວ່າ ສຽງແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດ ເພື່ອເຊັນຊວນໃຫ້ພວກແມ່ຍິງຈາກຊຸມຊົນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມກອງປະຊຸມຄັ້ງຕໍ່ໄປໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ.

ໃນຂະນະເດີນທາງກັບເຮືອນ, ນາງ ລຸກ ໄດ້ລົມກັບນາງ ໂປລາ ວ່າ ກອງປະຊຸມມື້ນີ້ໄດ້ດຳເນີນໄປເປັນຢ່າງດີ. ທຸກໆຄົນ ໄດ້ສະເໜີຄວາມຄິດເຫັນ ແລະພວກເຮົາກໍໄດ້ເຮັດສຳເລັດຫຼາຍຢ່າງ. ນາງ ໂປລາ ອະທິບາຍວ່າ ກອງປະຊຸມເທື່ອນີ້ ໄດ້ດຳເນີນໄປໂດຍດີ ຍ້ອນໄດ້ວາງແຜນທີ່ດີຄື:

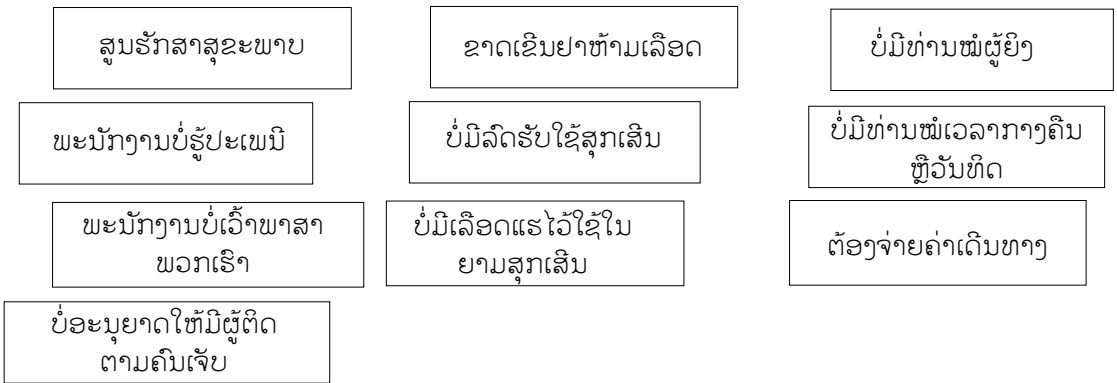
- ມີການສ້າງວາລະກອງປະຊຸມລ່ວງໜ້າ.
- ທົບທວນວາລະກອງປະຊຸມກັບກຸ່ມ ແລະປ່ຽນແປງວາລະກອງປະຊຸມໄດ້ຖ້າຫາກມີຄວາມຕ້ອງການ.
- ໄດ້ຄັດເລືອກບຸກຄົນຜູ້ໜຶ່ງ ເພື່ອນຳພາກອງປະຊຸມ ແລະອີກຜູ້ໜຶ່ງເພື່ອກຳກັບເວລາ.
- ເຫັນພ້ອມກັບກົດລະບຽບ ສຳລັບການປະຊຸມ (ເບິ່ງໜ້າ 84),
- ປະເມີນກອງປະຊຸມຫຼັງຈາກສຳເລັດ.

ສຳລັບແນວຄິດກ່ຽວກັບເຮັດແນວໃດເພື່ອວາງແຜນ ໃຫ້ການປະຊຸມມີຜົນສຳເລັດ ເບິ່ງຢູ່ເອກະສານ ຊ້ອນທ້າຍ B: ການປະຊຸມທີ່ດີຈາກການເລີ່ມຕົ້ນ ເຖິງຕອນຈົບ, ໜ້າ 305 ຫາ 306.

### ການສົນທະນາສ້າງໃຫ້ເກີດຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ

ສຽງແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດ ຊ່ວຍໃຫ້ໄດ້ເປີດການປະຊຸມຄັ້ງທີສອງ ໃນບໍ່ເທົ່າໃດອາທິດ ພາຍຫຼັງການປະກອບກຸ່ມຂຶ້ນ. ນາງ ລຸກ ເປັນຜູ້ນຳພາການປະຊຸມນີ້ ແລະໄດ້ສະເໜີໃຫ້ທຸກໆຄົນແນະນຳຕົນເອງອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາ ກໍໄດ້ມີຜູ້ຍິງໜ້າໃໝ່ຫຼາຍໆຄົນເຂົ້າມາຮ່ວມ. ນາງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີອາສາສະໝັກທົບທວນຄືນ ເລື່ອງທີ່ໄດ້ສົນທະນາກັນໃນການປະຊຸມຄັ້ງທີໜຶ່ງ ແລະນາງກໍໄດ້ເຊີນເອົາຜູ້ທີ່ມາໃໝ່ ເພື່ອແລກປ່ຽນປະສົບການ ວ່າດ້ວຍການໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງສຸຂະພາບຢູ່ທີ່ໂຮງໝໍ, ຖ້າຫາກວ່າມີສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງແຕກຕ່າງເພີ່ມເຕີມ. ພວກແມ່ຍິງທັງຫຼາຍປະຫຼາດໃຈທີ່ວ່າ ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍປານໃດທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ທີ່ໂຮງໝໍ. ພວກນາງປະຫຼາດໃຈວ່າ ຄວນຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາຕ່າງໆນີ້.

ນາງ ໂປລາ ໄດ້ສະເໜີໃຫ້ກຸ່ມເຮັດກິດຈະກຳໜຶ່ງ ທີ່ມີຮູບແບບຂອງບັນຫາທີ່ຄ້າຍຄືກັນຮ່ວມກັນ. ນາງໄດ້ຂຽນແຕ່ລະບັນຫາໃສ່ແຜ່ນເຈ້ຍແຂງນ້ອຍ ແລະຕິດໄວ້ເທິງຝາ. ຈາກນັ້ນ ນາງກໍໄດ້ຊັກຖາມບັນຫາທີ່ຄ້າຍຄືກັນເຫຼົ່ານັ້ນ ວ່າມັນເປັນດ້ວຍເຫດໃດ. ການເຫັນບັນຫາທັງຫຼາຍທີ່ສາມາດເຊື່ອມຕໍ່ກັນໄດ້ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກແມ່ຍິງຄິດກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງພວກນາງທັງຫຼາຍ ໃນການປົນປົວເບິ່ງແຍງຢູ່ທີ່ໂຮງໝໍ. ແນໃສ່ແບບສະບັບທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສັງເກດເຫັນ ຈາກນັ້ນ ມັນໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງບັນຫາໄດ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.







**ກຳນົດບັນຫາເພື່ອຈະເຮັດວຽກສຸມໃສ່ເປົ້າໝາຍ.**

ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ສຳເລັດກິດຈະກຳ, ພວກເຂົາໄດ້ທວນຄືນຜົນໄດ້ຮັບ ແລະສັງເກດເຫັນວ່າ ມີຫຼາຍບັນຫາທີ່ພົວພັນກັບແມ່ຍິງ ທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມສະດວກສະບາຍ ຈາກການເບິ່ງແຍງຢູ່ທີ່ໂຮງໝໍ ດ້ວຍເຫດວ່າການບໍ່ການປິ່ນປົວແບບບໍ່ນັບຖື ກັບແມ່ຍິງຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງ. ບັນຫາອື່ນໆ ກໍແມ່ນການຂາດແຄນການສະໜອງຢາຂັ້ນພື້ນຖານ. ທຸກໆຄົນໄດ້ເຫັນວ່າ ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈຸດສຸມທີ່ຄວນແກ້ໄຂ ແລະກໍຄວນຮຽນຮູ້ບັນຫາອື່ນໆອີກ.

ພາຍຫຼັງການອະທິບາຍ, ນາງ ໂຕມາຊາ ໄດ້ຖາມພວກແມ່ຍິງວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ການປະຊຸມແນວໃດ. ພວກແມ່ຍິງທັງໝົດກ່າວວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າພໍໃຈໃນກິດຈະກຳ ແລະການອະທິບາຍບັນຫາ. ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າ ມັນໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈບັນຫາຂອງແຕ່ລະບຸກຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ຊຶ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງບັນຫາໃຫຍ່. ມັນຍັງຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈໃນການ ຕ້ອນຮັບຂອງໂຮງໝໍ ແລະການອຳນວຍຄວາມສະດວກສະບາຍສໍາລັບແມ່ຍິງທຸກຄົນແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍ.

ຂັ້ນຕໍ່ໄປ, ກຸ່ມແມ່ນຕ້ອງການເພື່ອຕັດສິນໃຈວ່າ ພວກເຂົາຄວນເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນ, ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນກັບກຸ່ມອື່ນໆຢູ່ໃນຊຸມຊົນ. ນາງ ໂປລາ ຮູ້ດີວ່າ ວຽກງານນີ້ຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ເວລາຫຼາຍສົມຄວນ, ເພື່ອຈະເຫັນບັນຫາ ແລະການອະທິບາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກແມ່ຍິງທັງຫຼາຍຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈເຂົ້າຮ່ວມກັນອອກແນວຄວາມຄິດ ໂດຍການເວົ້າເຖິງສຸຂະພາບຂອງພວກກຳມະກອນ, ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວ, ຜູ້ນຳຊຸມຊົນ, ນາຍຄູ ແລະປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ໃນກຸ່ມຊຸມຊົນອື່ນໆ.

### ເກັບກຳຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ

ນາງ ມາຣີໂອ, ທ່ານໄດ້ເຮັດວຽກໃຫ້ໂຮງໝໍ ໄດ້ກາຍເປັນສະຖານແບບເປັນເພື່ອນມິດ ແລະ ປອດໄພ ໃນການຄອດບຸດ. ຢາກຂໍຖາມວ່າທ່ານເຮັດໄດ້ຢ່າງໃດ?

ນາງ ລູກ ເວົ້າກັບນາງ ມາຣີໂອ, ຜູ້ທີ່ເປັນນາງພະຍາບານ ຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ທີ່ໄດ້ຊ່ວຍລັດຖະບານປະເທດເບຣູ ສ້າງແຜນຍຸດທະສາດໃຫ້ແມ່ຍິງໃນຫຼາຍສະຖານທີ່ ກໍຄືຢູ່ເຂດເມືອງ ວິນກາດ ສາມາດຄອດລູກແບບປອດໄພ.



ດີຫຼາຍ! ມັນເປັນຂະບວນການທີ່ຍາວນານ ແລະ ຂ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ເຮັດພຽງຜູ້ດຽວ. ພວກເຮົາໄດ້ນຳເອົາພວກແມ່ຍິງຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງ, ຜູ້ສົ່ງເສີມສຸຂະພາບທ້ອງຖິ່ນ, ນາງພະຍາບານ ແລະ ທ່ານໝໍ ຈາກໂຮງໝໍມາແລກປ່ຽນຄວາມຄິດເຫັນວ່າ ຄວນເຮັດແນວໃດໃຫ້ໂຮງໝໍໄດ້ຕ້ອນຮັບພວກແມ່ຍິງຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງຫຼາຍຂຶ້ນ. ມັນກໍເຮັດໄດ້ດີ! ປະຈຸບັນມີພວກແມ່ຍິງຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງມາໃຊ້ບໍລິການຮັກສາແມ່ຍິງຖືພາຫຼາຍຂຶ້ນ.

ທ່ານ ກິບສະເປ, ທ່ານຈະໄປເວົ້າເລື່ອງສິດທິມະນຸດຂອງແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງໃນກຸ່ມຂອງພວກເຮົາໄດ້ບໍ່?

ຂ້າພະເຈົ້າຍິນດີ, ຕາມລັດຖະທຳມະນູນຂອງເບຣູລະບຸໄວ້ວ່າໝົດທຸກຄົນມີສິດໄດ້ຮັບການປົນປົງສຸຂະພາບ. ພວກເຮົາສາມາດອະທິບາຍ ວ່າມີອຸປະສັກ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປະເຊີນໜ້າກັບການລ່ວງລະເມີດສິດ. ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດສ້າງອຳນາດຕໍ່ລອງໃນການໂຕ້ແຍ້ງ ເພື່ອຍົກລະດັບການຮັກສາສຸຂະພາບຂອງແມ່ຍິງໃນຊຸມຊົນ.



ນາງ ເຢດສເຊເນຍ, ນັກສຶກສາຊັ້ນອຸດົມສຶກສາ ຜູ້ໜຶ່ງ, ໄດ້ສົນທະນາກັບທ່ານ ລູຍ ກິບສະເປ, ນາຍຄູສອນປະຫວັດສາດຜູ້ໜຶ່ງ. ລາວຊ່ວຍເຫຼືອກຸ່ມໃຫ້ເຂົາໃຈວ່າ ພວກເຂົາກໍມີສິດພື້ນຖານໃນການຮັກສາສຸຂະພາບ.

### ສ້າງແຜນການປະຕິບັດງານ

ທາງກຸ່ມໄດ້ສືບຕໍ່ເພື່ອພົບປະກັນເປັນປົກກະຕິ ແລະແລກປ່ຽນທັດສະນະຕ່າງໆ. ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ຕົກລົງກັນເພື່ອແນໃສ່ຈຸດສຸມຂອງການປັບປຸງເບິ່ງແຍງພວກແມ່ຍິງຖືພາ ແລະແມ່ຍິງຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕົວກຽມພ້ອມຕັດສິນໃຈ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງ. ເພື່ອເຮັດວຽກນອກ ຈາກອາຊີບຂອງຕົນ ດ້ວຍການປະຕິບັດກິດຈະກຳ. ພວກເຂົາກຽມພ້ອມເພື່ອເຮັດແຜນກິດຈະກຳໜຶ່ງ.

**ເລືອກເຟັ້ນວ່າເອົາກິດຈະກຳໃດ.** ພວກແມ່ຍິງໄດ້ເຮັດບັນຊີ ຂອງແນວຄວາມຄິດຂອງພວກເຂົາທັງໝົດ ເພື່ອຍົກລະດັບການຮັກສາສຸຂະພາບຂອງພວກແມ່ຍິງຢູ່ໃນຊຸມຊົນ. ຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ເລືອກເຟັ້ນວ່າ ກິດຈະກຳອັນໃດດີ ທີ່ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ໂຮງໝໍ ເພື່ອຕ້ອນຮັບພວກແມ່ຍິງທີ່ຖືພາທຸກໆຄົນຢ່າງສະດວກສະບາຍ ແລະນັບທັງພວກແມ່ຍິງຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງ. ພວກເຂົາໄດ້ພິຈາລະນາເລືອກເອົາກິດຈະກຳທີ່ຈະເຮັດໄດ້ງ່າຍກັບຊັບພະຍາກອນທີ່ພວກເຂົາມີແລ້ວ ແລະພວກເຂົາໄດ້ຖືສຳຄັນກັບກິດຈະກຳໃດທີ່ຈະປັບປຸງວິທີການຮັກສາສຸຂະພາບສຳລັບແມ່ຍິງທັງໝົດຢູ່ໃນຊຸມຊົນ ແລະຜູ້ຍິງທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບທັງໝົດ.

ດ້ວຍມີຫຼາກຫຼາຍແນວຄິດແລະຄວາມເຫັນ, ມັນເປັນບັນຫາໃນການຕັດສິນໃຈ. ເຖິງແມ່ນວ່າການສ້າງຄວາມໄວ້ວາງໃຈພາຍໃນກຸ່ມ, ອາດມີການບໍ່ເຫັນດີນຳກໍເປັນໄດ້ ແລະ ກິດຈະກຳ ເຊັ່ນ ການລົງຄະແນນໂດຍຂີດເສັ້ນດອດ ( ໜ້າ225 ) ສາມາດສ້າງຄວາມເປັນເອກະພາບຮ່ວມກັນ.

**ຈັດຕັ້ງເປົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນ ແລະໄລຍະຍາວ.** ຂັ້ນຕໍ່ໄປ ກຸ່ມໄດ້ຄິດກ່ຽວກັບການທີ່ຄວນຈະເຮັດຫຍັງໃຫ້ສຳເລັດໃນຂະນະທີ່ມີເວລາທີ່ເຫຼືອໜ້ອຍ (ບັນດາເປົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນ) ແລະຈະຕ້ອງເຮັດຫຍັງທີ່ໃຊ້ໃນເວລາໜຶ່ງປີ ເພື່ອໃຫ້ສຳເລັດເປົ້າໝາຍ (ບັນດາເປົ້າໝາຍໄລຍະຍາວ). ຈາກນັ້ນ ກໍໄດ້ວາດມະໂນພາບເບິ່ງວ່າຈະເປັນພວກແມ່ຍິງປະເພດໃດ ຄວນຈະໄດ້ຮັບການຮັກສາສຸຂະພາບ ຖ້າຫາກວ່າພວກເຂົາຫາກໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດຂອງແຕ່ລະເປົ້າໝາຍເຫຼົ່ານີ້ ຫຼືວ່າຜົນໄດ້ຮັບອັນໃດທີ່ໄດ້ເຮັດສຳເລັດ.

ເປົ້າໝາຍ	ຕ້ອງການຄວາມສຳເລັດແບບໃດ?
<p><b>ໄລຍະສັ້ນ.</b> ຕ້ອງການພະນັກງານປະຈຳໂຮງໝໍເຂົ້າໃຈ ແລະນັບຖືວັດທະນະທຳ ແລະຮີດຄອງປະເພນີ</p>	<p>ແມ່ຍິງຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງເຂົ້າມາຄອດລູກຢູ່ໂຮງໝໍ ຍ້ອນວ່າ: - ພະນັກງານສາມາດເວົ້າພາສາຊົນເຜົ່າຂອງພວກເຂົາ. - ພວກເຂົາສາມາດນຸ່ງເຄື່ອງເອົາເອງ</p>
<p><b>ໄລຍະຍາວ</b> ພະແນກສາທາລະນະສຸກຕ້ອງເຮັດວຽກຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງແມ່ຍິງ ແລະນັບຖືສິດພວກເຂົາໃນການປົນປົງ</p>	<p>ບໍລິການສຸຂະພາບຄົບວົງຈອນ ໃຫ້ແກ່ແມ່ຍິງທຸກໄວອາຍຸ  ເວລາເຮັດວຽກຂອງໂຮງໝໍ ຕ້ອງເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຊຸມຊົນ</p>
<p>ສ້າງສູນປົນປົງສຸຂະພາບແມ່ຍິງທີ່ປອດໄພ ແລະສາມາດນຳໃຊ້ແບບຍືນຍົງໂດຍຊຸມຊົນ ແລະໂຮງໝໍ. ແມ່ຍິງຖືພາແມ່ນບໍ່ໄດ້ເສຍເງິນ</p>	<p>ມີແພດໝໍທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມທີ່ດີ, ມີເລືອດ ແລະຍຸກຢາປະຈຳສາງໂດຍຕະຫຼອດ</p>
<p>- ລົດຮັບສົ່ງຄົນເຈັບສຸກເສີນທ້ອງຖິ່ນ</p>	

ເຮັດແຜນການລະອຽດ ເພື່ອສຳເລັດເປົ້າໝາຍ. ການມີເປົ້າໝາຍລະອຽດໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາຕັດສິນໃຈສ້າງແຜນຍຸດທະສາດຊຶ່ງພວກເຂົາຄວນຕິດຕາມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໃນວຽກງານຂອງຕົນ. ຍຸດທະສາດໜຶ່ງແມ່ນມີຫຼາຍບາດກ້າວທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດຢ່າງລະມັດລະວັງ ເພື່ອໄປເຖິງເປົ້າໝາຍສຸດທ້າຍ. ຍົກເຖິງຢ່າງ, ຖ້າວ່າທ່ານແຕ່ງກິນເພື່ອເຮັດງານດອງຂະໜາດໃດໜຶ່ງ, ທ່ານຈະຕ້ອງວາງແຜນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ລວມທັງການຄິດກ່ຽວກັບຄົນທີ່ຈະມາຊ່ວຍທ່ານ, ມີອາຫານຫຍັງແດ່ທີ່ຈະໃຫ້ແຂກກິນ ແລະພຽງພໍກັບແຂກ ແລະມີວຽກຫຍັງແນ່ທີ່ຈະມອບໃຫ້ໃຜເຮັດ. ດ້ວຍວ່າມີການວາງແຜນຍຸດທະສາດທີ່ດີ, ທ່ານກໍສາມາດປະສົບຜົນສຳເລັດຕາມເປົ້າໝາຍຂອງທ່ານ ດ້ວຍການທີ່ມີອາຫານທີ່ແຊບນົວສຳລັບໝົດທຸກຄົນ.

ກຸ່ມແມ່ຍິງ ສຽງແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດ ຍັງໄດ້ເວົ້າເຖິງອຸປະສັກທີ່ພວກເຂົາຈະຕ້ອງປະເຊີນໜ້າໃນການປະຕິບັດວຽກງານ ເພື່ອກ້າວໄປຂ້າງໜ້າຂອງແຕ່ລະເປົ້າໝາຍ. ພວກເຂົາຍັງໄດ້ພິຈາລະນາເລື່ອງຄົນແລະແຫຼ່ງວັດຖຸທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການ.

ຈາກນັ້ນພວກເຂົາໄດ້ເຮັດແຜນລະອຽດອັນໜຶ່ງຂຶ້ນ ໂດຍການຈັດລຽງອັນດັບໜ້າວຽກຕ່າງໆ ແລະກຳນົດເສັ້ນຕາຍ ແລະພວກເຂົາໄດ້ແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ແມ່ຍິງແຕ່ລະຄົນຢູ່ໃນກຸ່ມໄດ້ມີວຽກຮັບຜິດຊອບຂອງໃຜມັນ. ພວກເຂົາໄດ້ຕົກລົງ ເພື່ອທົບທວນຄວາມກ້າວໜ້າຂອງພວກເຂົາໃນແຕ່ລະຄັ້ງເພື່ອກວດກາເບິ່ງວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຕາມແຜນການໄດ້ດີປານໃດ.

ພວກເຮົາຈະເຮັດຫຍັງ ແລະ ເພື່ອຈຸດປະສົງຫຍັງ?

ມີບາດກ້າວຫຍັງແນ່ທີ່ພວກເຮົາຈະນຳມາເຮັດ?

ເມື່ອໃດທີ່ພວກເຮົາຈະເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ?

ມີແຫຼ່ງຫຍັງແນ່ທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງການເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມສາມາດເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ?

ແມ່ນໃຜທີ່ພວກເຮົາຈະເຮັດວຽກນຳ?

ແມ່ນໃຜຈະເປັນຄົນຮັບຜິດຊອບເພື່ອເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າແຜນການໄດ້ຈະນຳພາໃຫ້ເຮັດສຳເລັດ?

ພວກເຮົາຈະຄາດຫວັງຫຍັງແນ່ ເພື່ອເບິ່ງວ່າ ຖ້າຫາກວ່າບາດກ້າວນີ້ມີຜົນສຳເລັດ? ພວກເຮົາຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າແຜນການແມ່ນດຳເນີນໄປໄດ້?

ແຜນການອັນໜຶ່ງ ຕອບຄຳຖາມຂອງແຕ່ລະຄຳຖາມ ຂອງແຕ່ລະຂັ້ນຕອນ

ສຽງແມ່ຍິງວິນກາດ ໄດ້ຕົກລົງເອົາບາດກ້າວທຳອິດຂອງພວກເຂົາຈະຕ້ອງໄດ້ພົບກັບທ່ານໝໍ ທີ່ໂຮງໝໍທ່ານໝໍ ໂມຣາ. ພວກເຂົາໄດ້ວາງແຜນເພື່ອສະເໜີຂໍ້ມູນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຮ່ວມກັນ ແລະສະເໜີການປ່ຽນແປງຕ່າງໆຢູ່ໂຮງໝໍ ເພື່ອປະຕິບັດແຜນເປົ້າໝາຍໄລຍະສັ້ນຂອງພວກເຂົາ ໂດຍເຮັດແນວໃດເຮັດໃຫ້ມີພວກພະນັກງານເຂົ້າໃຈ ແລະນັບຖືປະເພນີຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຄາດຫວັງວ່າ ຖ້າຫາກພວກເຂົາເຮັດວຽກເປັນກຸ່ມ ແລະໄດ້ກະກຽມແຜນການປະຕິບັດງານທີ່ດີ ໂດຍມີບົດສະເໜີລະອຽດຢ່າງຈະແຈ້ງ, ທ່ານໝໍ ໂມຣາຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈ ແລະຮັບຮູ້ຂໍ້ສະເໜີຂອງພວກເຂົາ.

ກຸ່ມໄດ້ເຫັນດີ ເພື່ອເລືອກເອົາຄະນະກຳມະການກຸ່ມນ້ອຍປະກອບດ້ວຍ 5 ຄົນ ເພື່ອວາງແຜນປະຊຸມ. ພວກເຂົາຮ້ອງຂໍໃຫ້ນາງໄປລາ ເພື່ອປະສານງານກັບຄະນະກຳມະການ ແລະໂຕມາຊາ ໄດ້ອາສາສະໝັກເພື່ອສະເໜີຂໍ້ສະເໜີຂອງກຸ່ມ. ພວກເຂົາຮ້ອງຂໍເປດເຊເນຍໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການການໃຫ້ການບໍລິການແກ່ພວກຊາວໜຸ່ມ ແລະຮ້ອງຂໍນຳ ອາລິເຊຍ, ແມ່ຍິງທີ່ຕັ້ງຄັນລູກຄົນທີສາມຂອງນາງ ໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບບັນຫາຕ່າງໆ ທີ່ພົບພໍ້ບັນຫາໃນການຕັ້ງຄັນ ແລະການຮັກສາສຸຂະພາບສຸກເສີນຢູ່ໂຮງໝໍ.

### ການປະຕິບັດງານຂັ້ນຕົ້ນ: ເຂົ້າພົບພະນັກງານສູນຮັກສາສຸຂະພາບ

ນາງພະດຸງຄັນ ລຸກ ຮູ້ວ່ານາງ ມາຣິໂອ ເປັນຜູ້ທີ່ມີສາຍສຳພັນທີ່ດີກັບທ່ານໝໍ ໂມຣາ, ສະນັ້ນ ທ່ານໝໍ ໂມຣາ ໄດ້ເວົ້າກັບນາງ ມາຣິໂອວ່າ ຖ້າຢາກຈັດກອງປະຊຸມກໍໄດ້. ລາວກໍໄດ້ເຫັນດີນຳ ແລະສອງທິດຕໍ່ມາຄະນະກຳມະການສຽງແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດ ໄດ້ເຂົ້າພົບທ່ານໝໍ ໂມຣາຢູ່ຫ້ອງການທີ່ໂຮງໝໍ. ດຣ. ໂມຣາກໍໄດ້ເຊີນນາງ ພະຍາບານ ພະລໍເຣດ ເຂົ້າຮ່ວມນຳ, ໃນທີ່ປະຊຸມ ນາງ ໂປລາ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນລາຍງານ ວຽກງານຂອງຕົນ ແລະໃຫ້ນາງ ລຸກ ສະຫຼຸບເລື່ອງກ່ຽວກັບຄວາມພະຍາຍາມໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ນາງ ໂຊເນຍ ໃນການອອກລູກ. ນາງ ໂປລາ ໄດ້ຊີ້ແຈງຕໍ່ໄປວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີການສ້າງຕັ້ງ ສຽງແມ່ຍິງ ເມືອງວິນກາດ. .

ອາລິເຊຍ ແລະເຢດເຊເນຍ ທັງສອງກໍໄດ້ເວົ້າຂຶ້ນ ແລະຕໍ່ມາ ນາງ ໂຕມາຊາ ກໍໄດ້ອ່ານ ບົດສະເໜີໂຄງການ ຂອງກຸ່ມຂຶ້ນເພື່ອສົ່ງເສີມການຮັກສາສຸຂະພາບດ້ວຍນ້ຳສຽງທີ່ໜັກແໜ້ນ..

ແມ່ຍິງຢູ່ໃນເວລາອອກລູກ ຄວນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດນຸ່ງຖືຕາມແບບປະເພນີພວກເຮົາ ແລະມີເພື່ອນເວົ້າພາສາ ຊົນເຜົ່າກິຊົວ ຕິດຕາມມານຳສະເໝີ. ພວກເຮົາທັງຫຼາຍຄວນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຖ້າພວກເຮົາເລືອກທີ່ຈະຢ່າງ ແລະຄູ່ເຄົາອອກລູກຕາມທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ.

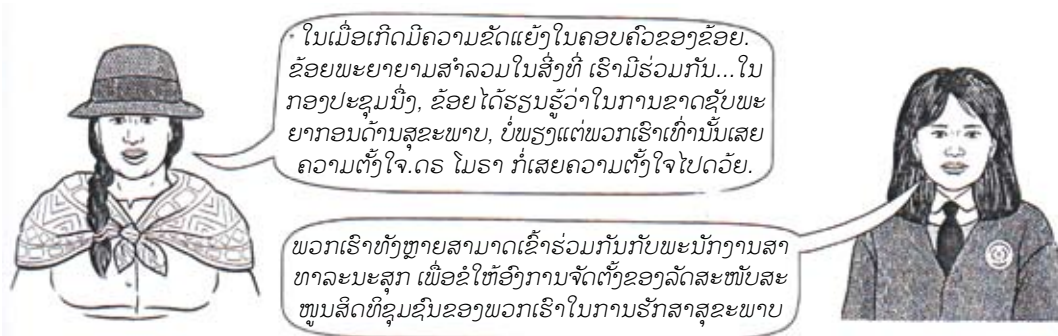


ທ່ານ ໝໍ ໂມຣາ ແລະນາງ ພະຍາບານ ພັງດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈຕໍ່ຄຳເວົ້າດັ່ງກ່າວຂອງບັນດາແມ່ຍິງທັງຫຼາຍ. ຫຼັງຈາກນາງໄດ້ອ່ານຈົບລົງ. ທ່ານ ໂມຣາ ຮູ້ສຶກເສຍໃຈທີ່ບັນດາແມ່ຍິງບໍ່ພໍໃຈຕໍ່ການບໍລິການຂອງໂຮງໝໍ ແຕ່ທ່ານບໍ່ມີເວລາເພື່ອສົນທະນາໃນເລື່ອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງທັງຫມົດໄດ້. ນາງພະຍາບານ ພະລໍເຣດ ໄດ້ເວົ້າວ່າບັນຫາທີ່ແທ້ຈິງເປັນຍ້ອນພວກແມ່ຍິງທີ່ບໍ່ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບ ແລະນາງພະຍາບານ ພະລໍເຣດ ຍັງໄດ້ຕຳນິວິຈານ ນາງ ລຸກ ແລະໝໍພະດຸງຄັນຄົນໜຶ່ງ ໃນການນຳພາແມ່ຍິງຕັ້ງຄັນເຂົ້າມາສູນຮັກສາສຸຂະພາບຊ້າເກີນໄປເພື່ອໄດ້ການຮັກສາທີ່ຖືກຕ້ອງ.

ນາງ ໂປລາ ໄດ້ລຸກຢືນຂຶ້ນແລະເວົ້າວ່າກົດລະບຽບຂອງໂຮງໝໍປະຕິເສດສິດທິແມ່ຍິງທີ່ຈະເຂົ້າໂຮງໝໍ. ທ່ານ ໂມຣາ ໄດ້ຕອບໂຕ້ດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈ. ລາວເວົ້າຕໍ່ບັນດາແມ່ຍິງວ່າຂາດການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະສະໜັບສະໜູນ ຈາກພາກລັດ, ລາວຫາໂອກາດຍາກທີ່ສຸດທີ່ຈະນຳພາໃຫ້ໂຮງໝໍໄປໄດ້ຕະຫຼອດ. ຈາກນັ້ນລາວກໍປິດກອງປະຊຸມ.

## ການປະເມີນຜົນການປະຕິບັດງານ

ສຽງແມ່ຍິງ ວິນກາດ ຮູ້ສຶກວ່າການປະຕິບັດງານຂັ້ນຕົ້ນຂອງພວກເຂົາຫຼີ້ມແຫຼວ. ພວກເຂົາທຳໄດ້ດີທາງດ້ານ ເກັບກຳຂໍ້ມູນ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈໃນບັນຫາແມ່ຍິງພື້ນເມືອງ. ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບບົດຮຽນທີ່ ຍິ່ງໃຫຍ່ແລ້ວເມື່ອກອງປະຊຸມໄດ້ປົດລົງໃນທັນທີທັນໃດນັ້ນ ແລະພວກເຂົາບໍ່ອາດສາມາດມອງເຫັນເສັ້ນທາງ ໄປຂ້າງໜ້າໄດ້. ໃນກອງປະຊຸມຄັ້ງຕໍ່ໄປຂອງພວກເຂົາ. ນາງ ໂຕມາຊາ ໄດ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ກຸ່ມໃນການຕີລາ ຄາການປະຕິບັດງານຂອງຕົນເອງ ໄປໃນທາງດຽວກັນກັບແນວຄວາມຄິດຂອງເຂົາເຈົ້າ ຕໍ່ການດຳລົງຊີວິດ ຂອງຕົນເອງ ແລະການປ່ຽນແປງຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ.



ໃນເມື່ອເກີດມີຄວາມຂັດແຍ້ງໃນຄອບຄົວຂອງຂ້ອຍ. ຂ້ອຍພະຍາຍາມສຳລວມໃນສິ່ງທີ່ ເຮົາມີຮ່ວມກັນ... ໃນ ກອງປະຊຸມນຶ່ງ, ຂ້ອຍໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າໃນການຂາດຊັບພະ ຍາກອນດ້ານສຸຂະພາບ, ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນເສຍ ຄວາມຕັ້ງໃຈ. ໂມຣາ ກໍ່ເສຍຄວາມຕັ້ງໃຈໄປດ້ວຍ.

ພວກເຮົາທັງຫຼາຍສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກັນກັບພະນັກງານສາ ທາລະນະສຸກ ເພື່ອຂໍໃຫ້ອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດສະໜັບສະ ໜູນສິດທິຊຸມຊົນຂອງພວກເຮົາໃນການຮັກສາສຸຂະພາບ

1. ຂະບວນການ ພວກເຮົາຈະເຮັດວຽກຮ່ວມກັນເປັນກຸ່ມໄດ້ຢ່າງໃດ?
2. ເປົ້າຫມາຍ: ພວກເຮົາຕ້ອງການເຮັດສຳເລັດຫຍັງ? ພວກເຮົາຢາກໄດ້ຜູ້ໃດມານຳພາ?
3. ຜົນໄດ້ຮັບ: ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແປງຫຍັງ?
4. ພວກເຮົາຮູ້ໄດ້ຢ່າງໃດວ່າ ມີການປ່ຽນແປງເກີດຂຶ້ນ?
5. ສິ່ງໃດທີ່ເຮັດບໍ່ໄດ້? ມີອຸປະສັກຫຍັງ? ພວກເຮົາຈະຊ່ວຍກັນ ຜ່ານຜ່າອຸປະສັກເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?
6. ພວກເຮົາຈະສາມາດທຳສິ່ງໃດໃຫ້ສຳເລັດອີກຕໍ່ໄປໃນຄັ້ງໜ້າ?

### ປັບປຸງແຜນປະຕິບັດງານ:

ພາຍຫຼັງການຕີລາຄາກອງປະຊຸມທີ່ຈັດຂຶ້ນຮ່ວມກັບທ່ານໝໍ ໂມຣາ ແລະນາງພະຍາບານພະລໍເຣດ, ກຸ່ມໄດ້ ຮັບຮູ້ວ່າ ມັນອາດຈະບໍ່ຫຼີ້ມແຫຼວທັງຫມົດ. ພວກເຂົາໄດ້ທວນຄືນເບິ່ງບົດສະເໜີ ໂດຍຮັບເອົາທັດສະນະຂອງ ທ່ານໝໍ ໂມຣາ ແລະສຸມໃສ່ເລື່ອງສິດທິວ່າດ້ວຍການປິ່ນປົວ. ການສົນທະນາກ່ຽວກັບຈຸດປະສົງ ເພື່ອຊ່ວຍ ພວກເຂົາຕັດສິນຮັບເອົາບາດກ້າວຕໍ່ໄປແກ່ພວກເຂົາເອງ: ເພື່ອເຮັດໃຫ້ທ່ານໝໍ ໂມຣາ ເຊື່ອຖືໃນການປ່ຽນ ແປງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສະເໜີນັ້ນ ອາດຈະຊ່ວຍໃຫ້ລາວເຫັນໄດ້ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງໂຮງໝໍກັບຊຸມຊົນ. ສຽງ ແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດ ໄດ້ລະດົມສະໝອງເພື່ອເກັບກຳບັນຫາທີ່ພວກເຂົາປະເຊີນ ແລະຕົກລົງກັນວ່າຕ້ອງ ເພີ່ມພັນທະມິດຜູ້ທີ່ຈະເກັບກ່ອມໃຫ້ທ່ານໝໍ ໂມຣາ ມາຮ່ວມປະຊຸມນຳພວກເຂົາອີກ.

### ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພັນທະມິດເພື່ອເຊື່ອມຕໍ່ກັບຊຸມຊົນ

ໃນຫຼາຍທິດຕໍ່ມາ, ສຽງແມ່ຍິງ ວິນກາດ ໄດ້ແລກປ່ຽນແນວຄິດກັບພັນທະມິດຜູ້ທີ່ເຄີຍໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາມາແລ້ວ.



ເຈົ້າສາມາດລົມກັບ ທ່ານ ໝໍ. ໂມຣາ ແລະສາມາດຮູ້ເຫັນ ບັນຫາ ຂອງລາວ ໃນຖານະທີ່ ລາວເປັນຜູ້ອຳນວຍການຂອງ ໂຮງໝໍໄດ້ບໍ່?

ແນ່ນອນ ແລະຂ້ອຍກໍສາມາດເກັບ ກຳຂໍ້ມູນໄດ້ອີກຕື່ມ ກ່ຽວກັບກົດ ໝາຍວ່າດ້ວຍສິດ ເພື່ອຮັກສາສຸຂະ ພາບຂອງຄົນເຝຣູ ແລະຍັງຮູ້ກ່ຽວ ກັບງົບປະມານຂອງລັດ ທີ່ໃຊ້ໃນ ໂຮງໝໍ ແລະ ໃຊ້ຈ່າຍໃນ ແຜນຍຸດ ທະສາດເພື່ອສຸຂະພາບແມ່ຍິງ.

ທ່ານໝໍ ໂມຣາ ໄດ້ເວົ້າໃຫ້ຮູ້ ວ່າລັດຖະບານ ບໍ່ສາມາດປະ ຕິບັດຕາມພັນທະທັງໝົດ ເພື່ອຄຸ້ມຄອງດູແລໂຮງໝໍ ໃຫ້ສືບຕໍ່ປະຕິບັດງານໄດ້.

ຂ້ອຍຮູ້ ທ່ານເຈົ້າ ເມືອງເປັນຢ່າງດີ. ຜ່ານມາ ລາວຮູ້ວິທີຈັດ ຕັ້ງບໍລິຫານດີ, ທ່ານ ອາດຈະຊ່ວຍ

ຢູ່ລີໂອ, ເຈົ້າເຄີຍຈັດຕັ້ງ ນຳພາອົງການຈັດຕັ້ງຊາວ ນາ ຄອບຄົວພວກເຂົາຈະໄດ້ ຜົນປະໂຫຍດຖ້າພວກເຂົາເຂົ້າ ຮ່ວມໂຄງການຂອງພວກເຮົາ ໃນການບັບປຸງການປົນປົວ ແມ່ຍິງທີ່ໂຮງໝໍ

ພວກເຂົາຍັງກັງວົນວ່າແມ່ຍິງເຂົາຈະເວົ້າ ຢ່າງໃດຕໍ່ໜ້າປວງຊົນ ເພື່ອພວກເຂົາຕ້ອງ ການໃຫ້ມີການປົນປົວຮັກສາສຸຂະພາບທີ່ດີ.

ພວກເຮົາຄິດວ່າ ທ່ານຄວນພິຈາລະນາ ບົດສະເໜີໂຄງການ ຂອງ ສຽງແມ່ຍິງ. ມີໂຕ! ບົດສະເໜີ! ເຫັນວ່າມັນເປັນແນວໃດ! ຢູ່ທີ່ນີ້ ເອງ! ມັນເປັນຈັ່ງໃດ!

- ບໍ່ແມ່ນຄົນແຕ່ລະຄົນ ທີ່ທ່ານພົບ ພໍ ຈະເປັນພັນທະມິດນຳເຈົ້າ. ແຕ່ກໍບໍ່ ເປັນຫຍັງ, ເຈົ້າກໍບໍ່ຄວນທີ່ຈະໃຫ້ແຕ່ ລະຄົນເຂົ້າເປັນພັນທະມິດກໍໄດ້. ແຕ່ ວ່າຈຳນວນຄົນ ທີ່ຈະ ມາຮ່ວມກັບ ຝ່າຍທ່ານ ມັນຄ່ອຍຈະເພີ່ມຂຶ້ນເທື່ອ ເລັກເທື່ອນ້ອຍດອກ.



### ຈັດຕັ້ງການສົນທະນາກັບຊຸມຊົນ

ດ້ວຍການຊ່ວຍຈາກພັນທະມິດພວກເຂົາ, ສຽງແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດ ໄດ້ເປີດກອງປະຊຸມປຶກສາຫາລືກັບຊຸມຊົນກ່ຽວກັບສຸຂະພາບແມ່ຍິງ ແລະ ໂຮງໝໍທີ່ເມືອງວິນກາດ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຊີນພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ, ໝໍພະດູງຄັນ, ຜູ້ສະໜັບສະໜູນ ແລະ ບັນດາຜູ້ນຳຊຸມຊົນທັງຫຼາຍຈາກເມືອງວິນກາດ ແລະ ບ້ານທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃກ້ກອງປະຊຸມ.

ທ່ານເຈົ້າເມືອງໄດ້ກ່າວຈຸດປະສົງກອງປະຊຸມ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອມາກ່າວຕໍາໜິວິຈານຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີບັນຫາ, ແຕ່ເພື່ອຊອກຫາວິທີທາງໃຫ້ໂຮງໝໍສືບຕໍ່ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງຕົນໄດ້ດີຂຶ້ນຢ່າງເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງແຕ່ລະຄົນ, ລວມມີພະນັກງານສາທາລະນະສຸກອີກດ້ວຍ, ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານເຈົ້າເມືອງພະຍາຍາມເຕົ້າໂຮມຊຸມຊົນໃຫ້ເປັນໜຶ່ງດຽວກໍຕາມ, ແຕ່ຍັງມີຫຼາຍຄົນທີ່ບໍ່ເຫັນດີ. ເພາະສາເຫດມາຈາກປະສົບການຜ່ານມາ, ບາງຄົນຍັງບໍ່ເຊື່ອໝັ້ນຕໍ່ທ່ານເຈົ້າເມືອງ ຫຼື ທ່ານໝໍ ໂມຣາ. ຍັງມີຫຼາຍຄົນບໍ່ຕັ້ງໃຈຟັງໃນເມື່ອແມ່ຍິງສະເໜີຄວາມຄິດເຫັນຂຶ້ນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນພວກຍິງໜຸ່ມ ແມ່ນມີທາງເລືອກຫຼາຍ ແລະ ວິທີທີ່ຈະມີລູກ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມປະຊຸມກໍຕົກລົງເຫັນດີ ວ່າການເບິ່ງແຍງແມ່ຍິງທີ່ຖືພາເປັນເປົ້າໝາຍບຸລິມະສິດ. ທ່ານເຈົ້າເມືອງໄດ້ຮັບປະກັນທີ່ຈະໃຊ້ງົບປະມານເມືອງອີກຕື່ມເພື່ອບັບປຸງການບໍລິການ. ອົງການຈັດຕັ້ງຊາວນາໄດ້ກ່າວວ່າ ຄວນຈັດຕັ້ງໃຫ້ມີອາສາສະໝັກຈາກບ້ານໃກ້ຄຽງເພື່ອສ້າງຕັ້ງໂຄງການກໍ່ສ້າງ ແລະ ບົວລະບັດຮັກສາ. ພວກນາຍຄູແມ່ນສ້າງອຸປະກອນສຶກສາເພື່ອສຸຂະພາບ. ພະນັກງານການທະຫານທີ່ຢູ່ຄ້າຍໃກ້ຮັບປາກວ່າ ຈະຊ່ວຍດ້ານຂົນສົ່ງສຸກເສີນ ແລະ ສ້າງຄັງເກັບເລືອດທີ່ປອດໄພ.

ທ່ານໝໍ ໂມ ຣາ, ພວກເຮົາກໍມີຄວາມຕ້ອງການສຶກສາກັບທ່ານເພື່ອບັບປຸງສຸຂະພາບໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນພວກເຮົາ. ທ່ານມີໂອກາດເຮັດການປຸງແປງໃຫຍ່. ພວກເຮົາຈະຊ່ວຍທ່ານຢ່າງໃດ ແລະ ເພື່ອຈະເຮັດວຽກໄປເຖິງເປົ້າໝາຍດຽວໃຫ້ໄດ້.

ຂ້ອຍຄິດວ່າຄວາມກັງວົນເຈົ້າ ແລະ ຂ້ອຍເຫັນໄດ້ວ່າເປັນຫຍັງພວກແມ່ຍິງບໍ່ຕ້ອງການເຂົ້າມາໂຮງໝໍ. ຂ້ອຍຕ້ອງການຢາກໃຫ້ຄົນເຂົ້າມາໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບທີ່ດີ ເພາະວ່າໂຮງໝໍແມ່ນຂອງຊຸມຊົນ. ຈົ່ງພາກັນຊອກຫາວິທີທາງທີ່ດີ ເພື່ອພວກເຮົາສາມາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ.





### ບໍລິຫານຈັດການເພື່ອການປ່ຽນແປງຍາວນານ

ໃນຫຼາຍອາທິດ ແລະຫຼາຍເດືອນຕໍ່ມາ. ທ່ານໝໍ ໂມຣາ ໄດ້ສະໜັບສະໜູນການປົກສາສົນທະນາລະຫວ່າງ ບັນດານາຍແພດ ແລະນາງພະຍາບານປະຈຳໂຮງໝໍ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂັດຂວາງຕໍ່ການປ່ຽນແປງ, ເຖິງ ແມ່ນວ່າ ອົງການຈັດຕັ້ງສຽງແມ່ຍິງ ເມືອງວິນກາດ ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາຄິດວ່າ ເລື່ອງສຸຂະພາບແມ່ນສິດ ທີ່ຂອງມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ນຳພາບັນດາພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ ໃຫ້ຮູ້ຈັນຍາບັນຕໍ່ການປົນປົງ ແລະຮັກ ສາຊີວິດຄົນ. ພວກເຂົາໄດ້ຕົກລົງວ່າ ວຽກນີ້ຕ້ອງພັດທະນາ, ຖ້າຫາກວ່າພວກເຂົາໄດ້ມີຄວາມເຂົ້າໃຈດີຕໍ່ທັດ ສະນະຂອງແມ່ຍິງ ທີ່ເປັນເຜົ່າຊົນ ກິຊົວ. ນາງພະຍາບານ ຟະລໍເຣດ ໄດ້ສະເໜີທ່ານໝໍ ໂມຣາ ເຊື່ອເຊີນ ອົງ ການຈັດຕັ້ງສຽງແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດ ເຂົ້າມາຮ່ວມການສົນທະນາເລື່ອງແນວທາງປ່ຽນແປງ ຮ່ວມກັບພະ ນັກງານທຸກຄົນປະຈຳໂຮງໝໍ.

ຕະລອດການສົນທະນາອັນຍືດເຍື້ອ, ອົງການຈັດຕັ້ງສຽງແມ່ຍິງ ເມືອງວິນກາດ ແລະພະນັກງານ ສາທາລະນະສຸກ ຄ່ອຍໆ ໄດ້ເກີດຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນດີຕໍ່ເປົ້າໝາຍດຽວກັນ ແລະກ່ອນອື່ນໝົດເກັບຄ່ານ້ອຍ ແລະລາຄາຕ່ຳເຊັ່ນ ຕໍ່ເວລາເຮັດວຽກ ໃຫ້ເໝາະສົມກັບຄວາມຮຽກຮ້ອງ ຕ້ອງການຂອງຊຸມຊົນ. ພວກເຂົາໄດ້ຈ້າງນາງພະຍາບານ ແລະຜູ້ຊ່ວຍທີ່ຮູ້ສອງພາສາ ແລະຕ້ອງປະຈຳການ ເພື່ອແປພາສາກິຊົວ ແລະພາສາ ສະເປນ ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງເຮັດວຽກຮ່ວມພະນັກງານທີ່ມີຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາ ເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ຄວນເຮັດແນວໃດທີ່ຈະພາໃຫ້ພວກແມ່ຍິງໝູ່ ມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ດີຈາກການຕ້ອນຮັບ ແລະ ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ.

### ຍິນດີຕ້ອນຮັບ ແລະສະຖານທີ່ປອດໄພແກ່ການຄອດລູກ

ອົງການຈັດຕັ້ງສຽງແມ່ຍິງ ເມືອງວິນກາດ ແລະ ກຸ່ມອາສາສະໝັກຊຸມຊົນໄດ້ທາສິຫ້ອງເກີດລູກຢູ່ທີ່ໂຮງໝໍ, ຕິດຕັ້ງຜ້າກັ້ງໃສ່ຫ້ອງພິເສດ ແລະໄດ້ສ້າງເກົ້າອີ້ສຳລັບນັ່ງຄອດລູກ, ແທນທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ແມ່ຍິງ ນັ່ງຄູ່ເຂົ້າ ອອກລູກແບບດັ້ງເດີມ.ທ່ານໝໍ ໂມຣາ ໄດ້ປ່ຽນແປງກົດລະບຽບ, ດັ່ງນັ້ນບັນດາແມ່ຍິງທີ່ເຂົ້າມາຄອດລູກ ເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດນຸ່ງຖືເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນເອງ ແລະໄດ້ມີທາງເລືອກ ດ້ານການກິນ ແລະດື່ມ, ເຂົາເຈົ້າ



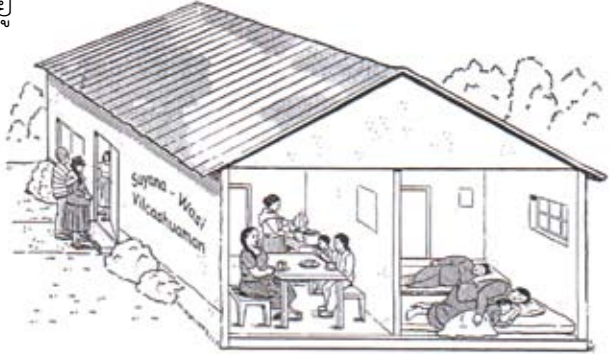
ສາມາດມີເພື່ອນຝູງຕິດຕາມມາດ້ວຍ, ຊຶ່ງແມ່ນຄູ່ຄອງ ແລະ ໝໍຕຳແຍ ຂອງເຂົາເອງ. ນາງ ພະຍາບານ ຟະລໍເຣດ ໄດ້ຈັດຝຶກອົບຮົມ ແກ່ບັນດາ ທ່ານໝໍ ແລະນາງພະຍາບານໃນການຊ່ວຍເຫຼືອພວກ ເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມສະດວກຂຶ້ນຕື່ມໃນການປ່ຽນແປງຄັ້ງນີ້ດ້ວຍ.

ໃນເມື່ອບໍ່ນານມານີ້ ທ່ານໝໍ ໂມຣາ ໄດ້ເຊີນ ນາງ ລຸກ ແລະນາງພະດຸງຄັນອື່ນໆ ທີ່ເຄີຍໄດ້ຊ່ວຍການຄອດເດັກ ທີ່ ໂຮງໝໍ. ທ່ານຄິດວ່າ ວິທີການນີ້ຈະຊ່ວຍທ່ານໝໍ ແລະນາງ ພະຍາບານຮັບຮູ້ຮີດຄອງປະເພນີຂອງຊຸມຊົນ ເພື່ອຊ່ວຍແມ່ ຍິງຄອດລູກມີສຸຂະພາບດີ. ທ່ານຍັງຮັບຮູ້ວ່າການປະຕິບັດ ແບບນີ້ ມັນຍັງເປັນການໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ ນາງພະດຸງຄັນ, ທ່ານໝໍແລະນາງພະຍາບານ ເພື່ອເຮັດວຽກງານຮ່ວມກັນ ໃນກໍລະນີສຸກເສີນ ແລະຍັງເປີດໂອກາດແກ່ ນາງພະດຸງຄັນ ທັງຫຼາຍໄດ້ຮຽນຮູ້ເອົາປະສົບການໃໝ່ ໃນການຄອດລູກທີ່ ປອດໄພ..

### ຄະນະກຳມະການສາທາລະນະສຸກຂອງຊຸມຊົນ

ໃນມຸ່ງມານີ້ຫຼັງຈາກກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຊຸມຊົນໄດ້ປິດລົງ, ອົງການຈັດຕັ້ງສຽງແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດສ ໄດ້ຊ່ວຍສ້າງຕັ້ງຄະນະກຳມະການສາທາລະນະສຸກຂອງຊຸມຊົນ ໃນນັ້ນປະກອບດ້ວຍສະມາຊິກຊຸມຊົນຜູ້ໜຸ່ມນ້ອຍ ແລະ ອາວຸໂສ, ພະນັກງານ ສາທາລະນະສຸກ ແລະບັນດາຜູ້ນຳທີ່ອຸ່ນຖີ່ນ. ຄະນະກຳມະການດ້ານສາທາລະນະສຸກໄດ້ເຮັດວຽກງານຢູ່ກັບສູນລວບລວມແຜນການຊຸມຊົນໂດຍດ່ວນ ແລະສ້າງ " ຕຶກຄວາມເປັນແມ່ທີ່ປອດໄພ", ດັ່ງນັ້ນພວກແມ່ຍິງທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກສາມາດພັກເຊົາຢູ່ພ້ອມຄອບຄົວໃນລະຍະອາທິດສຸດທ້າຍການຕັ້ງຄັນເພື່ອກຽມຄອດ.

ດ້ວຍການຊ່ວຍຈາກອົງການ ແຄ, ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນແນະນຳພາກລັດໃຫ້ສົ່ງທ່ານໝໍມາອີກຕື່ມ ເພື່ອໂຮງໝໍສາມາດເປີດບໍລິການໄດ້ຕະຫຼອດ 24 ຊົ່ວໂມງຕໍ່ວັນ ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ເຂົາໄດ້ມີວັດສະດຸການແພດ ແລະ ເລືອດໃນກໍລະນີສຸກເສີນ.



### ສຸຂະພາບເພື່ອທຸກຄົນ

ເພາະຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງແມ່ຍິງໃນຊຸມຊົນ ແລະ ພະນັກງານສາທາລະນະສຸກໄດ້ປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ, ແມ່ຍິງທັງຫຼາຍ ຈຶ່ງໄດ້ມີໂອກາດຮ່ວມກັບຄອບຄົວເຂົ້າມາປິ່ນປົວຢູ່ກັບໂຮງໝໍເປັນຢ່າງດີ, ຈຳນວນແມ່ຍິງ ແລະຄອບຄົວເຂົາເຈົ້າເຂົ້າມາກຽມຄອດ ແລະຄອດລູກໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະພວກເຂົາຍັງເອົາລູກນ້ອຍເຂົ້າມາ ເພື່ອສັກຢາວັກແຊງ. ບັນດາຜູ້ຊາຍກໍຄືກັນ ພວກເຂົາເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນໃນດູແລແມ່ຍິງ ໃນລະຍະຕັ້ງຄັນ, ພວກເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ການຮັກສາສຸຂະພາບຕົນເອງໄປດ້ວຍ. ຜູ້ຊາຍທັງຫຼາຍໄດ້ຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈໃນເມື່ອໄດ້ຮັບການດູແລຢູ່ໂຮງໝໍ ແລະໄດ້ເລີ່ມເຂົ້າມາໃນເມື່ອມີຄວາມຕ້ອງການ ແກ່ຕົນເອງຢ່າງເຫມາະສົມ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບສິດທິແມ່, ວັດທະນະທຳ ແລະກຽດສະຫງ່າງາມໄດ້ຖືກເຊີດຊູ, ແມ່ຍິງສ່ວນຫຼາຍໄດ້ເລືອກເອົາໂຮງໝໍເປັນສະຖານທີ່ຄອດລູກ. ການລ່ວງເວລາແມ່ນແນໃສ່ສິດທິແຕ່ລະຄົນທີ່ເຂົ້າມາໂຮງໝໍ. ສຸຂະພາບຂອງແມ່ຍິງຕັ້ງຄັນ ແລະລູກເຂົາເຈົ້າຢູ່ເມືອງວິນກາດ ໄດ້ຖືກພັດທະນາຢ່າງໄວວາ, ຊຶ່ງທັງໝົດນີ້ ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ປັບປຸງສຸຂະພາບເພດຍິງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫາກຍັງປັບປຸງສຸຂະພາບຂອງເພດຊາຍທຸກໄວອາຍຸອີກດ້ວຍ..

### ສຽງແມ່ຍິງ ແລະຕຳແໜ່ງການນຳພາ

ຊຸມຊົນ ວິນກາດຮູບແມ່ນ ໄດ້ລົງຄະແນນສຽງເປີດງົບປະມານຂອງຕົນເອງ ເພາະສະນັ້ນ ທຸກໆປີໃດໄດ້ມີມູນຄ່າງົບສະເພາະຄຳປະກັນໂຄງການຮັກສາສຸຂະພາບແມ່ຍິງ. ອຳນາດການປົກຄອງເມືອງຍັງເລືອກຕັ້ງຄະນະປະຈຳ ເພື່ອຕິດຕາມກວດກາວຽກງານຄຸ້ມຄອງດູແລສຸຂະພາບແມ່ຍິງ. ດ້ວຍເຈຕະນາດັ່ງກ່າວບັນດາແມ່ຍິງຈາກເມືອງ ວິນກາດ ໄດ້ຖືກຜັດປ່ຽນຂຶ້ນເຮັດວຽກໃນຕຳແໜ່ງການນຳ ແລະໄດ້ອອກສຽງເຕັດສິນກ່ຽວກັບການຮັກສາສຸຂະພາບແມ່ຍິງ ແລະຕໍ່ການພັດທະນາຊຸມຊົນເຂົາເຈົ້າເອງ.

### ບັນຫາສິ່ງທ້າທາຍອື່ນໆ

ສຽງແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດ ໄດ້ຮັບຜົນງານຄວາມຄືບໜ້າຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ, ແຕ່ກໍຍັງມີສິ່ງທ້າທາຍຢູ່ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ຄວາມທຸກຍາກ ແລະການເຄື່ອນທີ່ຢູ່ອາໄສຍັງເປັນອຸປະສັກແກ່ການຮັກສາສຸຂະພາບແມ່ຍິງຍັງມີຢູ່. ເຖິງແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖື, ບາງຄົນຍັງຄິດວ່າ ພວກເຂົາຄວນສຸມໃສ່ການລ້ຽງດູລູກອີກຕື່ມ. ອົງການສຽງແມ່ຍິງເມືອງ ວິນກາດ ໄດ້ຮູ້ດີວ່າ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາທ້າທາຍເຫຼົ່ານີ້ ມັນຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ສືບຕໍ່ເຮັດການຈັດຕັ້ງອີກຕໍ່ໄປ..

### ການບໍລິຫານຈັດການເປັນແນວທາງ

ຕາມປະສົບການຂອງແມ່ຍິງຢູ່ ວິນກາດ ເຜີຍໃຫ້ເຫັນວ່າ ການຈັດຕັ້ງຊຸມຊົນແມ່ນຂະບວນການໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດກຳລັງໃຈ, ກຳນົດເວລາ ແລະຕ້ອງການຄວາມອົດທົນ. ທຸກໆບາດກ້າວຕະລອດເສັ້ນທາງປະຕິບັດງານຈະນຳບົດຮຽນໃໝ່ໆ ທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ມາ ແລະບັນຫາໃໝ່ທີ່ຈຳເປັນແກ້ໄຂ. ມັນຈະຕ້ອງໃຊ້ເວລາຍາວນານສຳລັບບຸກຄົນທີ່ຮັບເອົາແນວຄິດ ແລະນຳໃຊ້ເພື່ອຫັນປ່ຽນໃນເມື່ອພົບກັບບັນຫາ. ດັ່ງທີ່ມີບຸກຄົນເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມໃນການປະຕິບັດງານດ້ານປ່ຽນແປງ, ມີທ່າທາງວ່າຂໍ້ຂັດແຍ້ງກໍ່ເກີດຂຶ້ນອີກຕື່ມ. ແຕ່ມີບຸກຄົນເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນ ກໍ່ຈະສ້າງໂອກາດໄດ້ຫຼາຍຂຶ້ນເໝືອນກັນແກ່ແນວຄິດໃໝ່ທີ່ຈະອອກມາມີບົດບາດ, ພັນທະມິດໃໝ່ກໍ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະແລກປ່ຽນກັບຄວາມຊຳນິຊຳນານໃໝ່ໆ.

ສຽງແມ່ຍິງ ເມືອງວິນກາດສ ໄດ້ຜ່ານເຂົ້າໄປຫຼາຍຂັ້ນຕອນ ແລະຫຼາຍເວທີໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບເອົາກິດຈະການ ແລະຜົນໄດ້ຮັບກ່ອນຈະຮັບກິດຈະການຕໍ່ໄປ. ພວກເຂົາຢຳຫຼາຍໆຄັ້ງການປະຕິບັດງານບັດການນີ້ ແລະກັບທຸກໆຂັ້ນຕອນພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ທຳຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງເພື່ອເບິ່ງບັນຫາທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການແກ້ໄຂ, ອຸປະສັກທີ່ເຂົາເຈົ້າພົບ, ການແກ້ໄຂທີ່ມີທາງອອກ ແລະບຸກຄົນອື່ນໆ ທີ່ຕ້ອງການມີສ່ວນຮ່ວມ.

### ເລີ່ມຕົ້ນຈາກປະສົບການ



ພວກເຮົາໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຈາກປະສົບການໃນຊີວິດຂອງ ການຕັ້ງຄົ້ນ ແລະ ການຄອດລູກ. ພວກເຮົາຮັບຮູ້ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບ ນາງໂຊເນຍ ແລະນາງພະດຸງຄັນ ລູກ. ພວກເຮົາໄດ້ຖາມແມ່ຍິງຄົນອື່ນໆ ຢູ່ໃນຊຸມຊົນ ເພື່ອແລກປ່ຽນປະສົບການ.

ພວກເຮົາເອງກັບການຕັ້ງຄົ້ນແລະການພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າ ລຳພັງໂຕລາວຄົນດຽວ, ແມ່ຍິງຜູ້ດຽວບໍ່ອາດສາມາດສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງອັນໃດອັນໜຶ່ງໄດ້ຢ່າງແນ່ນອນ. ແຕ່ວ່າເມື່ອໄດ້ລວມກັນເປັນກຸ່ມແລ້ວ, ພວກເຮົາອາດສາມາດເຂັ້ມແຂງພໍ ທີ່ຈະສ້າງສິ່ງໃດໜຶ່ງ ໃຫ້ປ່ຽນແປງໄດ້.



### ລົງມືເຮັດກິດຈະກຳ ແລະວິເຄາະປະສົບການ



ພວກເຮົາຮັບຮູ້ວ່າແມ່ຍິງຫຼາຍຄົນ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ຍິງພື້ນເມືອງທຸກຈົນ, ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຄືກັນໃນດ້ານການດູແລສຸຂະພາບ. ລອງສັງເກດເບິ່ງສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືຂອງພວກເຮົາໄດ້ ຊ່ວຍພວກເຮົາເຂົ້າໃຈບັນຫາແຕ່ລະປະເພດແຕກຕ່າງກັນ, ແລະ ໝູນວຽນຢູ່ສະເໝີ.

ແລະ ຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາໄດ້ເກັບກຳເອົາຂໍ້ມູນ. ພວກເຮົາໄດ້ພົບ ພັນທະມິດ ຜູ້ທີ່ຊ່ວຍພວກເຮົາຮຽນຮູ້ອີກຕື່ມກ່ຽວກັບສິດໃນການຮັກສາສຸຂະພາບ.



ແຜນປະຕິບັດງານ



ພວກເຮົາໄດ້ຕົກລົງເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ ເພື່ອສຸມໃສ່ໃນວຽກງານການຈັດຕັ້ງ. ພວກເຮົາຄິດວ່າເປົ້າ ຫມາຍ ໄລຍະສັ້ນ ແລະ ໄລຍະຍາວ ທີ່ຕ້ອງການເຮັດສຳ ເລັດ ແລະ ປົກສາຫາລື ສ້າງແຜນຍຸດທະສາດທີ່ຈະນຳໃຊ້

ລົງມືປະຕິບັດງານ

ພວກເຮົາເລີ່ມລົງມື ບາດ ກ້າວເລີ່ມຕົ້ນ - ໂດຍພວກ ເຮົາຂໍເຂົ້າພົບພະນັກງານ ສາທາລະນະສຸກ

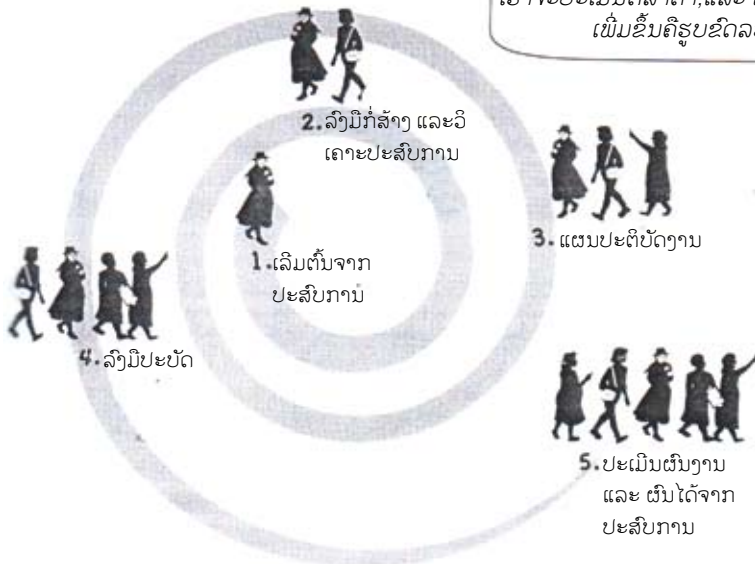


ປະເມີນກິດຈະກຳ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຈາກປະສົບການ



ພວກເຮົາໄດ້ຕີລາຄາປະສົບການຂອງພວກເຮົາກັບກອງປະຊຸມ ຄັ້ງທີໜຶ່ງ ແລະ ນຳໃຊ້ຜົນຂອງການປະເມີນຕີລາຄາກິດຈະກຳ ນັ້ນເພື່ອທວນຄືນຍຸດທະສາດ ແລະ ເປົ້າຫມາຍພວກເຮົາໄດ້ຮຽນ ຮູ້, ເຕີບໂຕຂຶ້ນ ແລະ ບັບປຸງແຕ່ລະກິດຈະກຳເລື້ອຍໆ ໄປ.

ແຕ່ລະກິດຈະກຳທີ່ພວກເຮົາຈະ ໄດ້ປະສົບການໃໝ່, ແລະ ແຕ່ລະຄັ້ງພວກ ເຮົາຈະປະເມີນຕີລາຄາ, ແລະ ເບິ່ງຜົນງານ ທີ່ ເພີ່ມຂຶ້ນຄືຮູບຂັດລວດ.



ຫຼາຍຄົນຈັດຕັ້ງຊຸມ ຊົນກ້າວຜ່ານຂັ້ນຕອນ ເຫຼົ່ານີ້ ຍ້ອນວ່າຂັ້ນ ຕອນນີ້ຕ້ອງໄດ້ເຮັດຊ້ຳ ຄືນ ແລ້ວຊ້ຳຄືນອີກ. ຜູ້ຈັດຕັ້ງຊຸມຊົນ ແມ່ອີງ ໃສ່ ຂັ້ນຕອນແບບຂັດ ລວດນີ້.

### ກິດຈະກຳເພື່ອຍົກລະດັບການບໍລິການ

ໃນທຸກໆບາດກ້າວ ເພື່ອໄປຕາມທິດທາງ, ກິດຈະກຳຕ່າງໆ ໃນປື້ມເຫຼັ້ມນີ້ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເດີນໄປຂ້າງໜ້າ ເມື່ອມີການຈັດຕັ້ງຢູ່ໃນຊຸມຊົນ. ກິດຈະກຳໃດທີ່ທ່ານນຳໃຊ້ ແມ່ນຂຶ້ນກັບ ສິ່ງທີ່ທ່ານຕ້ອງການຢາກໄດ້.

ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍປະສົບການ. ຕົວຢ່າງ, ບາງກິດຈະກຳທີ່ຄວນເຮັດ:

- ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການສົນທະນາກ່ຽວກັບບັນຫາ. ເບິ່ງ: ວິທີການນຳໃຊ້ຮູບແຕ້ມເພື່ອປຶກສາສົນທະນາ ເລື່ອງຜົນໄດ້ຈາກການວາງແຜນຄອບຄົວ (ທີ່ປື້ມໜ້າທີ 180); ແລະ ກ. ການຢ່າງດ້ວຍເກີບລາວເອງ (ໜ້າ 254) .
- ຊ່ວຍເຫຼືອຄົນໃຫ້ຮູ້ສຶກສະບາຍ ຍົກເອົາຫົວຂໍ້ທີ່ຫຍຸ້ງຍາກຂຶ້ນມາເພື່ອສົນທະນາ. ເບິ່ງ: ພາບຈຳລອງ ກ່ຽວກັບ ການສືບພັນ (ໜ້າ 78); ເກມບິງໂກ ກ່ຽວກັບເພດ (ໜ້າ 86); ສູດໃດ ແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມສຸກ, ໜ້າ 89; ຮ່ວມເພດກັນໂດຍໃຊ້ຖົງຢາງອະນາໄມ (ໜ້າ 131); ເກມ ນິຍາຍເລື່ອງສອງຄອບຄົວ (ໜ້າ 182).
- ເປີດເຜີຍໃນສິ່ງທີ່ ມີຫຼາຍຄົນໄດ້ຮັບຮູ້. ເບິ່ງ: ຄຳຖາມທີ່ເປັນຄວາມລັບ (ໜ້າ 109) ມີກຳລັງແຮງ ກັບ ກຳລັງອ່ອນ (ໜ້າ 154); ກະດານ ເກມ ກ່ຽວກັບການວາງແຜນຄອບຄົວ (ໜ້າ 197); ແລະ ເກມທວາຍກັບເຄື່ອງຫຼິ້ນປະກອບ. ມັນ ແມ່ນວຽກສຸກເສີນເລື່ອງໜຶ່ງ (ໜ້າ 241)
- ຊ່ວຍເຫຼືອຊຸມຊົນ ເກັບກຳຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ແລະ ແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້. ເບິ່ງ: ຕາມລຳຫາຊັບສົມບັດ ເພື່ອຊອກຫາ ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ ທີ່ຊຸມຊົນນຳໃຊ້ສິ່ງປ້ອງກັນ ການຕິດເຊື້ອ ພະຍາດທາງເພດສຳພັນ (ໜ້າ 135); ໜ່ວຍສຶກສາສຳຫຼວດ ເບິ່ງ ພາລະໜ້າທີ່ຂອງອົງການຈັດຕັ້ງ ທ້ອງຖິ່ນ (ໜ້າ 172); ແຜນທີ່ໄປຫາ ອາຄານ ດູແລຄວາມເປັນແມ່ ທີ່ປອດໄພ (ໜ້າ 218); ແລະ ຖ້າ ປາ ກ່ຽວກັບປະສົບການໃນການຄອດລູກ (ໜ້າ 234).



ລົງມືສ້າງຂຶ້ນ ຫຼື ວິເຄາະປະສົບການ ຕົວຢ່າງ ກິດຈະກຳ ທີ່ ສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອກຸ່ມໄດ້.

- ສຶກສາເບິ່ງສາຍພົວພັນລະຫວ່າງຄວາມແຕກຕ່າງຂອງປະສົບການ ແລະຄວາມແຕກຕ່າງຂອງບັນຫາ. ເບິ່ງ: ຄວາມດຸນດ່ຽງນ້ຳໜັກ (ໜ້າ 54) ການຫລິ້ນເກມໂດມິນໂນ (ໜ້າ 56); ສຳລັບຜູ້ຊາຍ ເພດແມ່ນຫຍັງ? ສຳລັບຜູ້ຍິງ ເພດແມ່ນຫຍັງ? (ໜ້າ 94); ແລະລະຄອນການຕິດເຊື້ອຜ່ານທາງເພດສຳພັນ (ໜ້າ123)
- ຕິດຕາມຢ່າງໃກ້ຊິດເພື່ອເບິ່ງສາເຫດ ຂອງບັນຫາ ຢູ່ໃນຊຸມຊົນ. ເບິ່ງ: ບັນຫາທີ່ຕົ້ນໄມ້ ເພື່ອສົນທະນາກ່ຽວກັບອຸປະສັກຕໍ່ການວາງແຜນຄອບຄົວ (ໜ້າ202) ສ້າງຕ່ອງໂສ້ຂອງສາເຫດ. (223) ເປັນຫຍັງແມ່ຍິງຖືພາບໍ່ໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງ. (ໜ້າ 229)
- ເບິ່ງແນວຄິດໃນວິທີທາງໃໝ່ ໃນການຕິດຕາມວັດຖຸສິ່ງຂອງ. ເບິ່ງ: ກ່ອງກ່ຽວກັບເພດ (ໜ້າ 44); ການປ່ຽນແປງລະບຽບການຕ່າງໆ(ໜ້າ 65); ໂລກແຫ່ງການໂຄສນາ - ແມ່ຍິງທີ່ປຸກເລື່ອງເພດສຳພັນ ແລະຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນຊາຍແທ້ (ໜ້າ 68) ແລະພະລັງທີ່ພື້ນຄົນມາອີກ (ໜ້າ 156)
- ທຳຄວາມເຂົ້າໃຈກັບ ທັດສະນະ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ເບິ່ງ: ໂອປາຊ່ວຍເຫຼືອຊາວຫນຸ່ມ ແລະຜູ້ໃຫຍ່ເວົ້າເຖິງການຄຸມກຳເນີດໜ້າ 186); ນາໆ ທັດສະນະ (ໜ້າ 153) ແລະຈຸດຍືນ (ໜ້າ 261)
- ຄາດຄະເນ ເບິ່ງຄວາມປ່ຽນແປງ ເບິ່ງ: ຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນ ຖ້າຫາກບໍ່ມີກ່ອງກ່ຽວກັບເພດຍິງຊາຍ (ໜ້າ 46); ເສັ້ນທາງຂອງພວກເຮົາ (ໜ້າ 51); ການປ່ຽນແປງນິທານ, ການປ່ຽນແປງຊີວິດ (ໜ້າ 96); ການສະແດງບົດບາດ “ຈົບລົງດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ” ເພື່ອຈະຄິດເຖິງການປ່ຽນແປງ (ໜ້າ 153); ຂ້າມແມ່ນ້ຳໄປຫາສຸຂະພາບ (ໜ້າ 188); ແລະ ຄາດຄິດເອົາວິທີການບໍລິການເພື່ອສຸຂະພາບທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ (ໜ້າ 278).

ແຜນເພື່ອທຳກິດຈະກຳ. ຕົວຢ່າງ , ກິດຈະກຳສາມາດເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອກຸ່ມ.

- ຄິດວ່າແມ່ນໃຜແດ່ທີ່ຕ້ອງການມີການພົວພັນ ຫຼື ເຮັດວຽກຮ່ວມເພື່ອກໍ່ສ້າງຄວາມສະໜັບສະໜູນ.ເບິ່ງ: ບົດບາດກະດານສົນທະນາກ່ຽວກັບເລື່ອງການວາງແຜນຄອບຄົວ (ໜ້າ 206); ສ້າງແຜນທີ່ພະລັງແຮງ (ໜ້າ 259);ສ້າງແຜນທີ່ຄວາມຄິດເຫັນ (ໜ້າ 288).
- ສ້າງແຜນ ເບິ່ງ: ສ້າງແຜນກິດຈະກຳ (ໜ້າ 26); ໄປຮອດຄວາມຝັນຂອງທ່ານເອງ. (ໜ້າ 67) ບົດບາດຂອງຜູ້ລໍຖ້າ (ໜ້າ 160); ລະດົມສະໝອງເພື່ອຊອກຫາວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາ (ໜ້າ 205); ລົງຄະແນນສຽງແບບເປັນຈຸດ. (ໜ້າ 225); ເລືອກເຟັ້ນເອົາບັນຫາ ຫຼືຍຸດທະສາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະແຕ່ງຈົດໝາຍໃຫ້ຄຳແນະນຳ ສຳລັບວຽກນັ້ນ (ໜ້າ 290).
- ຮຽນຮູ້ ແລະໃຊ້ຄວາມຊຳນິຊຳນານໃຫມ່ ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອລົງມືປະຕິບັດ. ເບິ່ງ: ພາກປະຕິບັດເວົ້າເຖິງການຮ່ວມເພດກັບຄູ່ຄອງ (ໜ້າ 100); ທວຍເກມຫຼິ້ນດ້ວຍຂອງຫຼິ້ນ: ມັນເປັນເລື່ອງກໍລະນີສຸກເສີນ (ໜ້າ 241); ບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະຕຳນິຕິຊົມ ແລະເຮັດໃຫ້ອັບອາຍ (ໜ້າ 262) ແລະສະແດງລະຄອນຄົນໃໝ່: ການຊ່ວຍກອບກູ້ເອົາຊີວິດຫຼັງຈາກເອົາລູກອອກ (ໜ້າ 265).

ຕີລາຄາ ແລະເບິ່ງຜົນໄດ້ຈາກການປະຕິບັດກິດຈະກຳ.

ເບິ່ງ: ສົ່ງຜັກກະລຳປີໃຫ້ (ໜ້າ 24); ຄວາມຮູ້, ນ້ຳໃຈ ແລະຄວາມຊຳນານງານ (ໜ້າ 236).

## ລົງມືປະຕິບັດ ເພື່ອສຸຂະພາບບັນດາແມ່ຍິງຊ່ວຍປັບປຸງຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງ ທຸກຄົນ

ບັນດາແມ່ຍິງຈາກສຽງແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດ ໄດ້ຖືກຫັນປ່ຽນດ້ວຍປະສົບການລວມຫມູ່ຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ຮວມກັນລົງມືປະຕິບັດໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອເຂົາເຈົ້າຮູ້ອອກສຽງໃນພື້ນທີ່ດຳລົງຊີວິດຕົນເອງ. ພວກເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຮູ້ສຶກໄດ້ຄວາມແຕກຕ່າງຕໍ່ຕົນເອງ ແລະຄວາມສາມາດ. ບາງຄັ້ງມັນກໍ່ບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະທຳໃຫ້ພໍ້ຫຼືຜົວເຂົາເຈົ້າເຊື່ອວ່າການປ່ຽນແປງມີຂຶ້ນເພື່ອສິ່ງທີ່ດີ. ແຕ່ຄວາມກ່ຽວຂ້ອງທີ່ບ້ານເຮືອນໄດ້ຖືກປ່ຽນໄປເປັນລຳດັບໃນເມື່ອບັນດາຜົວເຂົາເຈົ້າ ແລະບັນດາສະມາຊິກຄອບຄົວໄດ້ເຫັນພວກເຂົາເຈົ້າມີຕຳແໜ່ງເປັນຜູ້ນຳພາ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກມີຄຸນຄ່າ ແລະໄດ້ຍິນຍັນ ແລະເລີ່ມຕົ້ນອອກມາໃຊ້ບົດບາດ ແລະຫນ້າທີ່ຢ່າງເຂັ້ມແຂງໃນການຕັດສິນບັນຫາຄອບຄົວ ແລະການດຳລົງຊີວິດ.

ເພາະວ່າພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ສຸມໃສ່ ແຕ່ລະບາດກ້າວໃນການປະຕິບັດງານຂອງກຸ່ມ, ບັນດາສາມາຊິກສຽງແມ່ຍິງວິນກາດເມືອງໄດ້ມີແນວຄິດໃຫມ່ກ່ຽວກັບອຳນາດ. ແຕ່ກ່ອນພວກເຂົາເຄີຍຖາມເຈົ້າຫນ້າທີ່ ແລະໄດ້ສ້າງຄວາມຫມັ້ນໃຈວ່າແຕ່ລະຄົນໄດ້ສິດອອກສຽງເທົ່າທຽມກັນ. ບັນດາແມ່ຍິງຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດອ່ານອອກຂຽນເປັນ ຫຼືເວົ້າພາສາ ສະເປນ ບໍ່ໄດ້, ທຸກຄົນສຳນຶກໄດ້ໃນແນວຄິດເຂົາເຈົ້າມີຄຸນຄ່າເຫມືອນກັນກັບແນວຄິດຂອງຄົນອື່ນ ຫຼາຍເວລາຜ່ານໄປ, ກໍ່ໄດ້ມີຊາວຫນຸ່ມເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມຫຼາຍຂຶ້ນໃນພະລັງຊຸມຊົນດ້ານສາທາລະນະສຸກຊຶ່ງໄດ້ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໂດຍລວມແກ່ຫນ້າທີ່ຂອງຜູ້ນຳຊຸມຊົນ. ບາງສິ່ງບາງຢ່າງເປັນບົດຮຽນສຳຄັນທີ່ບັນດາແມ່ຍິງໄດ້ຮຽນຮູ້ໃນການປະຕິບັດງານດ້ານຈັດຕັ້ງລວບລວມໃນຊຸມຊົນມີ:

- ຄຸນຄ່າຂອງຄົນປຽບເຫມືອນຊັບພະຍາກອນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ. ຊອກຫາເຂົາເຈົ້າຢ່າທຳໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຊອກຫາເຮົາ! ສົນທະນາໂອ້ລົມກັບບັນດາແມ່ຍິງໃນຄອບຄົວ ແລະ ຢູ່ສະຖານທີ່ ທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າໂດຍປົກກະຕິລວມຕົວກັນເຊັ່ນ ຕະຫຼາດ, ບ່ອນລົດເມຈອດ, ໂຮງຮຽນ, ສະຖານທີ່ເຮັດວຽກ ແລະ ບໍ່ນ້ຳ (ແຫຼ່ງນ້ຳ). ໃຫ້ເຄົາລົບນັບຖືແນວຄວາມຄິດຄົນອື່ນ, ປະເພນີ, ແລະການຕັດສິນໃຈ.
- ຊ່ວຍແມ່ຍິງໃຫ້ຊ່ວຍເຫຼືອຕົນເອງ. ຮັບຟັງຄວາມຄິດເຫັນຂອງແມ່ຍິງ, ຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ສະຫຼາດ, ແລະຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າສາມາດໄຈ້ແຍກຂໍ້ແກ້ໄຂບັນຫາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ວາງແຜນເພື່ອຜົນປະໂຫຍດບໍ່ແມ່ນເພື່ອສ່ວນຕົວ. ປາສະຈາກການບັງຄັບໃຫ້ແນວຄິດນຶ່ງເໝືອນແນວຄິດໃດໆນຶ່ງ.
- ແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້. ຮຽນຮູ້ຈາກສິ່ງທີ່ເຈົ້າຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະແລກປ່ຽນຄວາມຮູ້ທີ່ເຈົ້າມີຢູ່. ຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນຊອກຫາຂໍ້ມູນທີ່ເຂົາຕ້ອງການເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາເຂົາເຈົ້າເອງ.
- ລວມຫຼາຍໆກຸ່ມເຂົ້າກັນ. ຊອກຫາການສະໜັບສະໜູນຈາກພັນທະມິດ; ລວມທັງເພດຊາຍ, ຊາວໜຸ່ມເພດຍິງ ແລະ ເພດຊາຍ, ຜູ້ນຳພາຊຸມຊົນ, ອົງການຊ່ວຍເຫຼືອສັງຄົມ ແລະອົງການຈັດຕັ້ງຂອງລັດ. ກະກຽມການສະແດງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເຫັນໄດ້ວ່າແຕ່ລະຊີວິດສາມາດປັບປຸງໄດ້ໂດຍການເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ໄປເຖິງເປົ້າໝາຍດຽວກັນ..

### ບັນດາແນວຄິດນ້ອຍໆສາມາດນຳພາໄປສູ່ການປ່ຽນແປງໃຫຍ່ໄດ້.

ການປ່ຽນແປງທີ່ເລີ່ມຕົ້ນຈາກຊຸມຊົນໜຶ່ງ,ສາມາດຂະຫຍາຍຕົວ ແລະດົນບັນດານ ກໍ່ໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊຸມຊົນອື່ນໆ ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ. ບາງເທື່ອຄວາມພະຍາຍາມຈາກກຸ່ມນ້ອຍໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ເປັນຂະບວນການປ່ຽນແປງໃນທົ່ວໂລກກໍ່ເປັນໄດ້.

ກະຊວງສາທາລະນະສຸກຂອງປະເທດເປຣູນຳມາໃຊ້ປະເພນີແມ່ຍິງຊົນເຜົ່າກິຊົວ. ສຽງແມ່ຍິງເມືອງວິນກາດບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງກຸ່ມໃນປະເທດ ເປຣູ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການແນະນຳແມ່ຍິງຜູ້ທີ່ຖືພາ ແລະດູແລການຄອດລູກ ທີ່ຍັງເຄົາລົບນັບຖືວັດທະນະທຳແລະຮີດຄອງປະເພນີຂອງແມ່ຍິງເຜົ່າຊົນກິຊົວ. ອົງການຈັດຕັ້ງອື່ນໆ ແລະພະນັກງານສາທາລະນະສຸກ ຍັງເຫັນໄດ້ວ່າການດຳລົງຊີວິດຂອງແມ່ຍິງສາມາດປົກປ້ອງການບໍລິການທີ່ສະດວກໃຈ, ການຍິນດີຕ້ອນຮັບແມ່ຍິງທັງໝົດ ແລະໂດຍການປະສົມປະສານຄວາມເປັນຊ່ຽວຊານທາງແພດ ແລະຮີດຄອງປະເພນີຂອງແມ່ຍິງ. ນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 2005 ເປັນຕົ້ນມາ, ບັນດາແມ່ຍິງຢູ່ໃນບາງສ່ວນຂອງປະເທດເປຣູສາມາດເລືອກທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມປະເພນີໃນລະຫວ່າງການຄອດລູກໃນໂຮງໝໍ. ກະຊວງສາທາລະນະສຸກສະໜອງຕັ້ງນັ່ງຄອດລູກ ແລະຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພະນັກງານແພດທຸກຄົນຈະຕ້ອງຖືກຝຶກອົບຮົມ ເພື່ອຈະໄດ້ຕອບສະໜອງຕໍ່ການຮຽກຮ້ອງ “ການຄອດເດັກໃນທ່າຍືນ” ໄດ້ມີການສ້າງອາຄານຄວາມເປັນແມ່ທີ່ປອດໄພຫຼາຍກ່ວາ 500 ເຂດຊຸມຊົນ. ປັດຈຸບັນນີ້ ບັນນີແມ່ຍິງຊົນນະບົດຊົນເຜົ່າ ກິຊົວ ທີ່ເຂົ້າໂຮງໝໍເພື່ອການຮັກສາເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະມີແມ່ຍິງເສຍຊີວິດຈາກສາເຫດການຄອດລູກໜ້ອຍລົງ.

### ແນວຄິດນ້ອຍໆ ອາດສາມາດນຳໄປສູ່ການປ່ຽນແປງ (ປະຕິຮູບ)

ນັກເຄື່ອນໄຫວຂັ້ນພື້ນຖານ ໄດ້ຮ່ວມກັນກັບພະນັກງານແພດໝໍ,ບັນດາຜູ້ນຳດ້ານການເມືອງ,ແລະອົງການຊ່ວຍເຫຼືອສັງຄົມໄດ້ໃຫ້ຄຳຄິດເຫັນ ໃຫ້ແກ່ສະພາເພື່ອສິດທິຂອງມະນຸດປະຈຳສະຫະປະຊາຊາດ ໄດ້ສ້າງມະຕິວ່າດ້ວຍຄວາມເປັນແມ່ທີ່ປອດໄພ. ນິທານ ຕ່າງໆ ຂອງຄວາມເປັນມາຂອງຊຸມຊົນ ວິນກາດຮົວມານ ໄດ້ສ້າງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃຫ້ບຸກຄົນທັງຫຼາຍວ່າ ການປ້ອງກັນແມ່ຍິງບໍ່ໃຫ້ເສຍຊີວິດ ໃນເວລາຖືພານັ້ນບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນເລື່ອງເສົ້າສະຫຼົດໃຈ, ແຕ່ຫາກຍັງເປັນການລະເມີດສິດແມ່ຍິງອີກດ້ວຍ.

